

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2014

Cena \$ 2.50

MARCH 2014

Rok Sedmibolestné Panny Marie

450 let od prvního zázraku v Šaštíne

Biskupové Slovenska vyhlásili rok 2014 jako Rok Sedmibolestné Panny Marie. Důvodem je 450. výročí prvního zázraku na přímlovu Panny Marie v Šaštíne a 50. výročí prohlášení Panny Marie za Patronku Slovenska papežem Pavlem VI.

Sedm je v biblické řeči symbolickým číslem a znamená plnost. Ctitelé Panny Marie vypočítávají následujících sedm bolestí Matky Boží: První je prorocství Simeona, který při obětování Ježíše v chrámě 40. den po jeho narození předpověděl nejen utrpení Božího Syna, ale také Marii řekl, že „její vlastní duši pronikne meč“. Podruhé Maria trpěla, když musela s dítětem utíkat do Egypta před králem Herodem, který v obavě o svůj trůn nechal v Betlémě a okolí vyvraždit všechny chlapce mladších dvou let. Třetí bolestí byla pro Marii ztráta 12letého Ježíše v Jeruzalémě během velikonočních svátků, jeho hledání a nalezení v chrámě. Čtvrtou a pátou bolest prožívala matka Božího Syna při umučení syna, když se s ním setkala na křížové cestě a když stála pod křížem. Poslední dvě bolesti ji zasáhly po Ježíšově smrti, když držela v náručí jeho mrtvé tělo a když ji ho vzali, aby ho uložili do hrobu. Svým utrpením spolupracovala Marie na vykupitelském díle Syna a věřící ji uctívají jako matku plnou bolesti a Spoluvykupitelku světa.

Úcta k bolestné Panně Marii sahá až do křesťanského starověku. Rozjímání o bolestné Matce nacházíme u sv. Efréma ve 4. století. Po vzoru sv. Anselma (1034 - 1109) se tímto tématem zabírala četná asketická literatura 12. století. Snad nejkrásnějším středověkým dokladem úcty k Panně Marii Bolestné se nádherný hymnus *Stabat mater dolorosa*, složený pravděpodobně Jacoponem da Todi (1236 - 1306) a zhudebněný mnohými velikány např. Antonínem Dvořákem.

Památku Panny Marie Bolestné nalezneme v církevních dějinách poprvé v roce 1423, jako místní svátek, který zavedla arcidiecézní synoda v Kolíně nad

Rýnem. Byl ustanoven na odčinění svatokrádeží husitů, kterých od neblahé bitvy u Sudoměře (25. března 1420) velmi přibývalo. Synoda nařídila, aby se při bohoslužbách a církevních hodinkách ctila památka Sedmibolestné Panny Marie na zadostiučinění urážek, jichž se husité dopouštějí vypalováním kostelů a klášterů a ničením a rozbíjením křížů, obrazů a soch Pána Ježíše a Panny Marie. Tento svátek se slavil v pátek před Květnou nedělí, tedy týden před Velkým pátkem. Papež Benedikt XIII. roku 1727 rozšířil slavení této památky na celou církev.

Velkým šířitelem úcty Sedmibolestné Panny Marie se stal řád servitů (Služebníků Panny Marie), který byl založen ve Florencii a uznán papežem Alexandrem IV. roku 1253. V řádu servitů začali od r. 1627 slavit Svátek Panny Marie Bolestné jako hlavní slavnost třetí neděle v září a od roku 1667 se tento den slavila zvláštní votivní mše ke cti Panny Marie Bolestné. Papež Pius VII. roku 1814 na poděkování za šťastný návrat ze zajetí zavedl i tento druhý svátek jako závazný pro celou církev. Při úpravě liturgického kalendáře za papeže Pia X. roku 1913 bylo slavení tohoto svátku přeloženo na 15. září. Po poslední úpravě církevního kalendáře za papeže Pavla VI. byly oba svátky Panny Marie Bolestné spojeny a slaví se jako památka 15. září - den po svátku Povýšení svatého Kříže.

Na slovenském území začaly kostely zasvěcené Matce Boží vznikat zejména po roce 1250, tedy po odchodu Tatarů. Brzy sem též pronikla úcta Sedmibolestné Panny Marie a Slováci se k ní s důvěrou začali utíkat ve svých trápeních. Postupně bylo na Slovensku zasvěceno Sedmibolestné Panně Marii přes 45 kostelů a kaplí a v druhé polovině 16. století její uctívání začalo i v Šaštíne, kde se dnes nachází národní bazilika, která je zasvěcena Panně Marii Sedmibolestné.

Počátek historie poutního místa v Šaštíne sahá do roku 1564. V té době Angelika Bakičová a její manžel gróf Imrich

Czobora prožili následující událost. Mezi oběma manžely již delší dobu panovaly nedobré vztahy. Jednou když se vraceli v uzavřeném kočáře do svého šaštínského zámku vypukla opět mezi nimi ostrá výměna názorů. Starobylé záznaky této události vyprávějí, že jejich vzájemné vztahy a manželskou lásku narušovala především výbušná povaha manžela Imricha. Je však jisté, že skutečných příčin manželských sporů bylo daleko více. Tentokrát však prudká výměna názorů vyvrcholila tím, že rozhněvaný manžel dal zastavit kočár, manželku z něho vyhodil a pokračoval v cestě. Co v té chvíli asi mohla prožívat takto ponížená žena? - Opuštěnost, nejistotu, obavy ze ztráty manžela, pokušení zoufalství a beznaděje. Angelika se však uprostřed této zkoušky obrátila o pomoc k Panně Marii. Vždyť Maria stála pod křížem svého Syna, stála uprostřed velké zkoušky, stála s nadějí proti veškeré beznaději. A tak se Angelika úpěnlivě modlila a prosila o Boží pomoc na přímlovu Panny Marie. Prosila o to, aby neztratila naději v této chvíli bolesti a zklamání.

Po nějaké době přijel pro Angeliku kočár, aby ji odvezl domů. Tam ji čekalo překvapení - manžel, který ji prosil za odpuštění. Bolest v duši se rázem proměnila v radost obou manželů. A když si spolu o celé události vyprávěli, Imrich ihned souhlasil s příslibem manželky Angeliky, že na poděkování nechá postavit sochu Sedmibolestné Panny Marie přímo na tom místě, kde jejich konflikt vyvrcholil - aby se tam, kde před tím triumfoval hněv, zprítomnilo vítězství lásky Boží Matky.

Angelika pak nechala zhotovit sochu Sedmibolestné a s manželem ji uložili k veřejné účtě do trojhranné kapličky, která tam stojí podnes. Tak zde od roku 1564 začali lidé Pannu Marii velmi uctívat a také se zde začala dít zázračná uzdravení na těle i na duši.

Protože těchto uzdravení přibývalo, byla socha 25. srpna 1732 přenesena do

loretánské kapličky u šaštínskeho kostela na námestí. Ostřihomský arcibiskup Imrich Eszterházy nařídil vyšetřování a ustanovil komisi v čele s ostřihomským kanovníkem Jurajom Agnelym, šaštínským rodákem. Komise prozkoumala 726 zázračných případů, které znovu přešetřila komise v Bratislavě. – 10. listopadu za účasti mnohých duchovních a 20 tisíc poutníků slavnostně vyhlásili sochu za zázračnou a znovu uložili do trojhranné kapličky. Tehdy se na tomto místě sloužila poprvé mše svatá. Sochu svěřili do opatrovnictví šaštínskému faráři Jánovi Schonovi.

V roce 1733 přišel do Šaštína řád Paulínů. Těm byla socha svěřena do opatrování a oni se rozhodli zde postavit poutní chrám a klášter. 12. srpna 1762 byl nový poutní chrám vysvěcen za účasti ostřihomského arcibiskupa Barkóczyho, císařovny Marie Terézie a jejího manžela Františka Lotrinského, mnohých duchovních a tisíců poutníků a 15. srpna sem byla na hlavní oltář slavnostně přenesena socha Sedmibolestné Panny Marie. Bohužel v roce 1786 císař Josef II. řeholi Paulínů zrušil a poutní chrám se stal farním kostelem.

V roce 1924 rozhodnutím trnavského biskupa Dr. Pavla Jantausche do Šaštína přišli salesiáni – synové Don Bosca. V době jejich působení 2. dubna 1927 Svatý otec Pius XI. Dekretem "Celebre apud Slovaccham gentem" prohlásil Sedmibolestnou Pannu Marii za patronku Slovenska. 22. května to slavnostně bylo za účasti 3 biskupů a 40 tisíců poutníků vyhlášeno v Šaštíne.

14. srpna 1950 byli Salesiáni ze Šaštína komunistickým režimem násilně vyhnáni a správa přešla do rukou diecézních kněží. Na podzim byly dokončeny varhany, jedny z největších na Slovensku, které dnes mají 120 registrů, 5 manuálů, tři hrací stoly a 5500 pišťal. Poutníci i nadále, přes všechny překážky navštěvovali toto poutní místo.

V roce 1964 při 400 letém ucíťování sochy na žádost biskupů

Dr. Ambróza Lazíka a Dr. Eduarda Néczeyho papež Pavel VI. povýšil svatyni Sedmibolestné v Šaštíne na baziliku minor. V letech 1968 – 70 znova faru krátce spravují Salesiáni. V Mariánském roce 1987 baziliku navštívila Matka Tereza z Kalkaty.

Po pádu komunismu koncem února 1990 znova do Šaštína přicházejí Salesiáni. 9. května se tu koná první celonárodní pouť pro všechny duchovní Slovenska, které se zúčastnilo přes 900 kněží za účasti všech biskupů Slovenska a mnohých věřících. 22. dubna téhož roku Papež Jan Pavel II. při cestě helikoptérou zvlášť pozdravil Sedmibolestnou zakroužením nad bazilikou a slíbil, že přijede na pouť. To se stalo při jeho druhé návštěvě Slovenska 1. července 1995.

V roce 1995 Salesiáni otevřeli v klášteře chlapecké internátní Gymnázium Jana Boska. Od roku 2009 je toto gymnázium přístupné i pro denní žáky, chlapce i děvčata.

Vyvrcholením Roku Sedmibolestné Panny Marie bude na Slovensku zasvěcení celého Slovenského národa pod ochranu Sedmibolestné Panny Marie na její svátek 15. září 2014. Příprava na tuto událost bude spočívat v devítiměsíční novéně, kdy každý měsíc bude mít své zvláštní ústřední téma.

Zde v Americe Rok Sedmibolestné Panny Marie vyvrcholí Slovenskou poutí do Národní Baziliky Neposkvrněného početí ve Washingtonu, D.C., kde bude slavnostní mše svatá v neděli 14. září 2014 v 11.00 dopoledne v dolní kryptě baziliky a potom bude následovat pobožnost ve Slovenské národní kapli Sedmibolestné Panny Marie, která je nahoře po pravé straně hlavní chrámové lode.

*Foto na titulní straně:
Poutní chrám - Bazilika
Sedmibolestné Panny Marie
v Šaštíne*

Slovenská kaple Sedmibolestné Panny Marie
v Bazilice Neposkvrněného Početí ve Washingtonu, D.C.

Šaštínske zvony

Tie šaštínske zvony
k sebe nás volajú,
Patrónke Slovenska
poklonu vzdávajú.
Sedemibolestná
Panna Maria,
tebe Slovenská
spieva krajina:
Tisíc ráz buď Zdravas,
oroduj vždy za nás!

Radostná chvíľa nám,
vždy vtedy nastáva,
keď Matka Šaštínska
zvonmi nás zvoláva.
Podme rodáci,
ženy a panny,
milostivý chrám
tu je pred nami.
Radostne spievajme,
Máriu vítajme.

Šaštínsky chrám vzácnou
zdobený je perlou.
Patronka Slovenska
tu si tróni s berlou.
Matka premilá
nášho národa,
oroduj za nás
u svojho Syna!
Národ Ťa zve, volá,
vypros mu pokoja!

Vy, šaštínske zvony,
hlaholte slávnostne,
nech sa váš zvučný hlas
Slovenskom roznesie.
Zaznej radosťou
každá dedina,
slávou zajasaj
celá krajina!
Slovenský národ náš
ochraňuj v každý čas!

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle postní - 16. března 2014

1. ČTENÍ - Gen 12, 1-4a

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukázu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a proklejí ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. ČTENÍ - 2 Tim 1, 8b-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježiši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 17,1-9

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle - ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle - z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchajte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tvářmi k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomuto tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

3. neděle postní - 23. března 2014

1. ČTENÍ - Ex 17, 3-7

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abyš zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízni?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenuji mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. ČTENÍ - Řím 5, 1-2. 5-8

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vřou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, proto-

že Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci.

EVANGELIUM - Jan 4, 5-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se - tak jak byl - u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ - Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. - Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napítí mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: „Dej mi napít, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: Nemám muže; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: „Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.““ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívá, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Poďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: „Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.“ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévá i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: „Jiný rozsévá a jiný sklízí.“ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte plody jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žeš nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

4. neděle postní - 30. března 2014

1. ČTENÍ - 1 Sam 16, 1b.6-7.10-13

Čtení z první knihy Samuelovy.

Hospodin řekl Samuelovi: „Napli svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když Samuel přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšiměj si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapi?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnými očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutečích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká v Písmu: „Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítí.“

EVANGELIUM - Jan 9,1-9.13-17.34-38

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mne poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ - to slovo znamená „Poslaný.“ Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vidali žebrať, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebřal?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: „Jdi k Siloe a umyj se!“ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové řekli: „Ten člověk není od Boha, protože nezachováva sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat taková znamení!“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil - a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho; je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena.

5. neděle postní - 6. dubna 2014

1. ČTENÍ - Ez 37, 12-14

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevru vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevru vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlim vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ - praví Hospodin.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se libit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobeno smrti kvůli hříchu, ale duch je plný života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

EVANGELIUM - Jan 11, 3-7. 17. 20-29. 31-45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Když uviděli Židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i Židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojd' se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojd' ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhu plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít.“ Mnoho z těch Židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28. února 2014

Politické události

Kabinet Bohuslava Sobotky má důvěru poslanců.

Pravice nešetří kritikou

Poslanecká sněmovna vyslovila důvěru vládě Bohuslava Sobotky (ČSSD). V úterý 18. února zákonodárci až do pozdních večerních hodin debatovali o programovém prohlášení kabinetu. Pro nakonec zvedli ruku všichni přítomní poslanci vládní koalice ČSSD, ANO a KDU-ČSL.

Jako své priority vidí vláda nastartování hospodářského růstu, transparentnost státní správy i zvýšení investic do vědy a výzkumu. Premiér Sobotka také hovořil o nutnosti napravit chyby předcházejících pravicových vlád: "Odstranit sociálně nespravedlivé reformy, které nespravedlivě dopadaly především na rodiny s dětmi, důchodce nebo zdravotně postižené. Týká se to rušení druhého pilíře, návratu k valorizaci penzí nebo rušení zdravotnických poplatků." Vláda ale nechce prohlubovat schodek státního rozpočtu a chce držet deficit pod 3 % hrubého domácího produktu. Neplánuje ani zvýšení daní a prostředky k plnění programu by ráda našla ve zlepšeném výběru daní a zefektivnění státní správy.

Ve Sněmovně se nekonalo žádné drama. Koalice disponuje v dolní komoře parlamentu pohodlnou většinou 111 hlasů, a tak ani absence nemocného poslance křesťanských demokratů Ivana Gabala neznamenal žádný problém. Opoziční strany ODS a

TOP 09 hlasovaly proti vládě, komunisté se hlasování zdrželi a hnutí Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury vládu nepřímou podpořilo odchodem ze sálu, čímž ještě snížilo potřebnou nadpoloviční většinu přítomných.

Své výhrady přímo na schůzi vyjádřil prezident Miloš Zeman. Vadí mu především to, že není jisté, kde koalice vezme peníze na splnění svých slibů, například na plnou valorizaci důchodů. Současně také zmínil, že vidí rozpory mezi koaliční smlouvou a programovým prohlášením.

Pravicové strany program koalice vůbec nešetřily. Šéf ODS Petr Fiala zdůraznil jednak neurčitost slibů a jednak rozpor mezi deklarovanými cíli a prostředky: "Nelze slibovat snižování nezaměstnanosti a současně zvyšovat minimální mzdu, a vytvářet tak podmínky pro šedou ekonomiku. Růst minimální mzdy přece vede k nezaměstnanosti, a to k růstu nezaměstnanosti u nejméně kvalifikované části populace." Exministr financí a místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek se zase opřel do svého nástupce v úřadě Andreje Babiše, majitele zemědělsko-chemického impéria Agrofert, jenž podle něj bude v neustálém střetu zájmů.

Přesně osm měsíců a jeden den byla Česká republika bez vlády, jež by se opírala o většinu ve Sněmovně. Ta poslední politická podala demisi 17. června minulého roku po policejním záahu na Úřadu vlády a zatčení pravé ruky

premiéra Petra Nečase Jany Nagyové (nyní Nečasové). Zatímco policie a státní zastupitelství rozplétaly kauzu známou jako Nagyovágate, prezident Zeman bez dohody se stranami zastoupenými v Poslanecké sněmovně jmenoval premiérem Jiřího Rusnoka. Jeho vláda nezískala důvěru Sněmovny, nakonec byla ale u moci déle než půl roku, mimo jiné i kvůli povolební krizi ve vítězné ČSSD.

Česká republika poskytne humanitární pomoc Ukrajině

Eskalující krize na Ukrajině vedla ke krvavým bojům v Kyjevě a k sesazení prezidenta Janukovyče. Protesty si během února vyžádaly desítky mrtvých. První nepokoje propukly loni v listopadu poté, co vláda nepodepsala asociální dohodu s EU. Česká republika, stejně jako ostatní státy EU, odsoudila násilný vývoj krize a zároveň se rozhodla poskytnout Ukrajině humanitární pomoc.

Ministr zahraničních věcí Lubomír Zaorálek ve společném prohlášení ministrů zahraničních věcí zemí Visegrádské čtyřky v Budapešti uvítal ukončení násilí na Ukrajině a vyjádřil soustrast rodinám, jejichž členové přišli v uplynulých dnech o život. Zároveň ministři ocenili propuštění expremiérky Julie Tymošenkové a rozhodli se podpořit kroky týkající se humanitární pomoci. V rámci Mezinárodního visegrádského fondu také odsouhlasili navýšení příspěvků určených na projekt Východního partnerství, do kterého Ukrajina patří.

Zaorálek před týdnem zastupoval Českou republiku rovněž na mimořádném zasedání Rady EU pro zahraniční

věci, která jednotně odsoudila násilné akce na Ukrajině. "Ostre jsme odsoudili násilí, ke kterému nyní dochází. Konstatovali jsme jasnou odpovědnost současné vládní garnitury s tím, že žádné okolnosti nemohou ospravedlnit to, čeho jsme aktuálně svědky. Sankce vůči zodpovědným osobám jsou logickou odpovědí evropské osmaadvacítky," uvedl v tiskové zprávě.

Ministerstvo zahraničních věcí ČR současně deklarovalo, že je připraveno poskytnout humanitární pomoc obyvatelstvu Ukrajiny. Česká vláda odhlasovala aktivaci programu MEDEVAC pro evakuaci zraněných a nemocných vojenským speciálem k léčení v České republice. Vedení hlavního města Prahy se rozhodlo pozvat na návštěvu představitele někdejší opozice a rovněž poskytnout materiální a technickou podporu. Pomoc přislíbila i Univerzita Karlova, která nabídla ukrajinským studentům vystaveným násilí možnost dokončit studia na UK prostřednictvím Stipendia Václava Havla.

K aktivním krokům se rozhodli i představitelé české opozice. První místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek uvedl na svém facebookovém profilu, že podal podnět k Nejvyššímu státnímu zastupitelství a institucím EU, aby prošetřily, zda se Janukovyč nedopustil zločinů proti lidskosti. "Jsem přesvědčen, že příslušné instituce se mým podnětem budou zabývat s veškerou zodpovědností vůči svým pravomocím i vůči etickým hodnotám evropských civilizací," napsal.

Hrad potvrdil, že pozvání pro nejvyššího představitele Ukrajiny k dubnové návštěvě do české metropole platí.

Ukrajinci v Praze žádali Janukovyčovu demisi

V pátek 21. února se na Hradčanském náměstí pod sochou Tomáše Garrigua Masaryka sešly tři desítky Ukrajinců žijících v Praze. Přítomní se společně pomodlili za záchranu své země a vyjádřili nespokojenost s vyostřenou situací v Kyjevě, kde zuřila pouliční válka mezi policií a demonstranty, kvůli níž zemřely desítky lidí.

Akce byla ohlášená jako demonstrace. Na protestování ale nedošlo, setkání Ukrajinců spíše připomínalo pietní akci za zemřelé, v té době jich mělo být na sedmdesát. První minuty se nesly v úplné tichosti. Lidé postávali v hloučku s vlajkami a transparenty s nápisy Janukovyč je vrah či Jsem Ukrajinka, není mi to jedno. Někteří v rukou drželi fotografie mrtvých či zraněných z Kyjeva.

Přítomné spojovala nespokojenost s prohlášením prezidenta Viktora Janukovyče. Ten v pátek kolem poledne slíbil předčasné prezidentské volby a návrat k ústavním principům, které omezují moc hlavy státu. "Žádáme okamžitou demisi prezidenta a vlády, bez ní se situace nezlepší," pronesl Rusan Bilij před novináři.

Jeho slova potvrdil i čtyřiatřicetiletý Igor Gricík. "Nevěříme jim. Ta situace na Ukrajině ale není vůbec jednoduchá. Nedá se věřit ani jedné z těch čtyř stran," řekl s vysvětlením, že ani opozice není jednotná a štěpí se. "Sešli jsme se tu ale jako věřící, takže kdyby sem za námi někdo přišel a řekl, že podporuje Janukovyče, přijmeme ho také." Gricíkovi stejně jako ostatním účastníkům akce prý záleží především na zklidnění situace v

ulicích Kyjeva. Na závěr se všichni společně pomodlili a zazpívali Modlitbu za Ukrajinu.

Páteční akci předcházelo početnější setkání na Václavském náměstí. Čtvrteční demonstrace se zúčastnilo na pět stovek lidí. Přesto je podle Gricíka pro Ukrajince žijící v české metropoli problémem se hromadně svolat. "Na Facebooku to moc nefunguje," řekl. Malou účast na setkání zdůvodnil také pracovní vytížeností během všedního dne.

Ze Slovenska

Zemřel Vasil Biľak, komunista, který pozval okupanty

Ve čtvrtek 6. února zemřel v 96 letech Vasil Biľak, bývalý vysoký funkcionář KSČ a jeden ze signatářů "zvacího dopisu," ve kterém jako jeden z pětice konzervativních komunistů v létě roku 1968 žádal SSSR o pomoc ve snaze potlačit reformní hnutí ve straně i v tehdejší společnosti. O pár týdnů později obsadila Československo vojska Varšavské smlouvy.

Z dopisu, adresovaného přímo tehdejšímu vůdci SSSR Leonidu Brežněvovi, citovala na webu Česká televize: "Vedení strany nadále není schopno bránit se útokům na socialismus, není schopno organizovat proti pravicovým silám ani ideologický ani politický odpor. Sama podstata socialismu v naší zemi je ohrožena. V této těžké situaci se obracíme k vám s prosbou o poskytnutí opravdové pomoci a podpory všemi prostředky, které máte k dispozici. Pouze s vaší pomocí je možno vyprostit ČSSR z hroziícího nebezpečí kontrarevoluce."

Biľak se narodil v roce 1917 na východním Slovensku. Vyučil se krejčím. Účastnil se Slovenského národního povstání. V roce 1953 zahájil svou kariéru v různých stranických i státních funkcích, byl členem ÚV KSČ, kde po roce 1968 zastával funkci tajemníka. Po sametové revoluci byl členem Komunistické strany Slovenska.

Od listopadu 1989 čelil Biľak za pozvání okupantů do Československa několika žalobám. Nikdy však nebyl odsouzen a své činy až do smrti hájil.

Jeho pohřbu, který se odehrál 11. února v Bratislavě, kde žil, se zúčastnily desítky lidí, mezi jinými bývalý generální tajemník ÚV KSČ Miloš Jakeš a poslední šéf komunistické tajné policie StB Alojz Lorenc.

Jakeš v rámci rozloučení Biľaka ocenil. "Vážím si jeho činnosti. Mnoho dobrého udělal," řekl o něm podle serveru iDnes.cz šéf současné KSČM a místopředseda Poslanecké sněmovny Vojtěch Filip, který se pohřbu neúčastnil, napsal v den Biľakova úmrtí v tiskové zprávě: "Co se týče historické role Vasilu Biľaka, je třeba konstatovat, že není možné měnit historii a je bezesporu faktem, že byl jedním z iniciátorů pozvání sovětských vojsk. Dnešní doba se na zvací akt dívá různými pohledy." Za toto prohlášení se ho poslanci opoziční ODS pokusili neúspěšně z funkce místopředsedy Sněmovny odvolat.

Komentátor Hospodářských novin Jindřich Šídlo, stejně jako většina novinářů, zhodnotil činnost Vasilu Biľaka kriticky. "Biľak je zodpovědný za profesní, často životní likvidaci tisíců lidí po roce 1968," napsal.

Mimořádně drsný byl k Biľakovi týdeník Reflex, který na titulní stranu umístil Biľakov portrét s přimalovanými čertovskými rohy a titulek Už jsem v pekle.

Ekonomika

Ekonomika stručně

* Nezaměstnanost plní nejobávanější předpovědi. Ke konci ledna překročila šest set tisíc, konkrétně bylo bez práce 629 274 lidí. Procentuálně číslo vzrostlo oproti prosincovému 8,2 % o čtyři desetiny na 8,6 %. Takto rekordní čísla mají za vinu jak krátká zimní sezona, tak hospodářská recese, která už je na ústupu. Podle ekonomů opravdu až teď dosahuje nezaměstnanost svého vrcholu, nárůst ale můžeme čekat ještě v březnu.

* Lidé stále šetří - hlavně na potravinách, u kterých ceny v novém roce vzrostly nejvíc. Ovoce stojí v obchodech o 7,3 % víc než v prosinci, zelenina o 4 % a pečivo o 5,3%. Češi proto kupují privátní sortiment obchodních řetězců, který je podobný tomu od známých značek, ale je levnější.

* Nepříjemné jsou předpovědi Evropské komise ohledně státního dluhu. Letos sice deficit státního rozpočtu dosáhne 2,8 % HDP, ale v roce 2015 to má být až 3,3 %. Mohou za to údajně vyšší výdaje vlády a změny v daních z příjmů. Informace přinesl iDnes.cz. Ve chvíli, kdy schodek státního rozpočtu přesáhne tříprocentní hranici, nesplňuje země jednu z podmínek pro přijetí eura. Spolu s dluhem ale paradoxně roste i hrubý domácí produkt. Letos podle eurokomisářů vzroste o 1,8 %, příští rok až o 2,2 %.

Kurzovní lístek**27. 2. 2014 (střed)**

EUR, 1	27.340
Kanada, 1	17.986
USA, 1	20.019

Kultura**Český Krteček zaujal malé diváky na pařížské přehlídce pohádek**

Neokoukané zahraniční pohádky mělo možnost vidět to nejmenší francouzské publikum. V Paříži se totiž ve známém obchodním a kulturním centru Forum des Halles od 15. do 23. února konal festival pohádek pro děti od 18 měsíců do 4 let. O akci informovalo České centrum v Paříži, které také napomáhalo organizaci festivalu. Program se nesl v duchu neznámých, z větší části českých pohádek. Osazenstvo mohlo zhlédnout hned dvě pohádky ze známé sady Krteček a... od Zdeňka Milera. Postava Krtečka není Francouzům neznámá, postupným pronikáním disneyovských hrdinů na televizní obrazovky, ale tendence sledování "klasických" pohádek spíše ustupuje. Nejspíš právě proto organizátoři vybrali tradiční kreslené staré pohádky.

Letošní sedmý ročník zahájily hned dva snímky české scenáristky a režisérky Hermíny Týrlové, jejíž tvorba je dnes i v Česku v zásadě zapomenuta. Pohádky Dvě klubíčka a Korálková pohádka měly velký úspěch nejen u dětí, ale i u jejich rodičů. Českou projekci vystřídal snímek Matrjoška od nizozemského režiséra Co Hoedemana.

Zbytek festivalu už patřil Milerově tvorbě. Samozřejmě bylo promítání snímků Krtek filmová hvězda, Krtek a medicína. Diváci ale mohli

objevovat i jiného Milera. Festival nabídl ještě další dvě pohádky Sametka a O modrém kocourkovi. Obě byly možná překvapením celé přehlídky, poutavý citlivý příběh svou vizualitou připomínal tolik oblíbeného Krta.

Na děti také čekalo mnoho dalších atrakcí jako obrovské skládačky, pyramidy kostek a labyrint. Nejvíce se však líbil velký plyšový krtek. Součástí promítání byla i výstava věnovaná Milerovým postavám a kresbám. K nahlédnutí bylo dále mnoho obrázků z dětských knížek jako Zvířátka a Petrovští, Zasadil dědek řepu atd. Děti si tak na chvíli mohly zahrát na své české vrstevníky. A jak bylo možno vyčíst z facebookových reakcí, opravdu je to bavilo!

Sport**Soči 2014:
Nejúspěšnější zimní
olympiáda v historii
českého sportu**

Sedmnáct slavných dní v Putinově tajícím ledovém ráji je u konce. Česká reprezentace přiletěla domů s úsměvem. Dovezla si rekordních osm medailí a pyšní se 15. místem v celkovém pořadí zúčastněných států. Nezklamala Šáblíková, zazářila Samková. A královský sport? Jednoznačně biatlon.

Dva bronzové ze dvou bronzů. Tři stříbra ze čtyř stříber. To je náramná bilance biatlonového týmu. Hned první den přišla první bronzová od Jaroslava Soukupa ze sprintu. Nejvíce úspěchů ale oslavil Ondřej Moravec, jenž si z Ruska odvezl rovnou tři ocenění, jeden bronz a dvě stříbra, a posléze byl vybrán jako vlajkonoš na slavnostním zakončení olympiády.

Stříbro biatlonisté vybojovali i ve smíšené štafetě, které se kromě Moravce a Soukupa účastnily Veronika Vítková a Gabriela Soukalová. Právě Soukalové se v prvních dnech her držela směla, když dvakrát dojela na nepopulárním čtvrtém místě. To však prolomila ve stíhacím závodě na 15 km a nakonec do Prahy přiletěla s dvěma stříbrnými.

Biatlonový úspěch je částečně důsledkem prvotřídního areálu v Novém Městě na Moravě, který každoročně hostí akce světového charakteru. Nic podobného se ale nedá říci o zlatých medailistkách, rychlobruslařce Martině Šáblíkové a snowboardistce Evě Samkové.

Ani jedna z nich netrénuje v ideálních podmínkách. Šáblíková, která získala stříbro v závodě na 3000 m a obhájila zlato ve své tradičně nejlepší disciplíně - v závodě na 5000 m, v Česku dosud nemá rychlobruslařský stadion. Nejmladší česká olympijská vítězka, dvacetiletá Eva Samková, si zase musí vystačit s rozpočtem, který je v porovnání s jejími zahraničními soupeřkami minimální.

Kromě řady očekávaných překvapivých úspěchů přinesla letošní olympiáda i několik zklamání. O svém by mohl vyprávět lyžař Ondřej Bank, který po prvním kole superkombinace i obřího slalomu okupoval nadějnou druhou příčku. Druhá kola mu ale ani v jednom případě nepřála a skončil sedmý a pátý.

Na medaili ze slopestylu nepochybně pomýšlela snowboardistka Šárka Pančochová, která v první části závodu zajela fantastickou jízdu. V té druhé ji však čekal nešťastný a pro diváky také děsivý pád, který ji odsunul z prvního na páté místo.

Vyšší ambice měla určitě i Šárka Strachová, roz. Záhrobská, vlajkonoška české reprezentace na slavnostním zahájení. Obhajovala bronz ze slalomu ve Vancouveru. V Soči skončila desátá a k tomu přidala devátou pozici v superkombinaci.

České fanoušky ale především zklamal ten nejsledovanější ze zimních sportů. Hokejový tým s nejvyšším věkovým průměrem stejně jako v Kanadě nepřekročil hranici čtvrtfinále. Pořádná oslava mohla být jen po zápase se Slovenskem, kterou však rychle zchladila drtivá porážka od Spojených států. Hokejistům tak patřilo až šesté místo a trenér Alois Hadamczik po návratu oznámil rezignaci.

"V Soči jsem byl jen sbírat zkušenosti, abych byl v roce 2018 na vrcholu. A pak v roce 2022 budu alespoň ve čtvrté lajně," vtipkoval v rozhovoru pro deník Star-Ledger Jaromír Jágr. Zimní olympiáda v korejském Pchjongčichu ostatně bude velkou výzvou pro celou českou reprezentaci. Hrami v Soči posadila laťku hodně vysoko, nad očekávání všech prognóz a kurzů sázkových kanceláří, jejichž odhady nepřesahovaly pět medailí.

Překonaly tak i zimní olympiádu ve Vancouveru, která Česku přinesla šest cenných kovů. A s ohledem ještě dále do minulosti, jsou letošní hry optimistickou odpovědí na norský Lillehammer v roce 1994, odkud se česká výprava vrátila s prázdnou.

RETROSPEKTIVA

Filmy Jana Němce na 1517 W. Fullerton Ave. v Chicagu

DÉMANTY NOCI - Pátek 14. března v 7:00 večer

Tento film byl natočen podle knihy Arnošta Lustiga. Je to příběh útěku dvou mladých chlapců z transportu do koncentračního tábora. Chlapci jsou při svém útěku pronásledováni v sudetských lesích. Film vykresluje jejich napnutý duševní stav.

Jan Němec, Česká republika, 1964, 35mm, 64 min. V českém znění s anglickými titulky.

Bude se promínat společně s filmem SOUSTO

Tento film je také založen na námětu Arnošta Lustiga. Je to Němcova studenská prvotina, film který vypráví jak si dva hladovějící zajatci plánují ukrást chléb ze stojícího vlaku při jejich přípravě na útěk. Je to začátek příběhu Démantů noci. Tento film vyhrál cenu na studentském filmovém festivalu v Amsterdamu a hlavní cenu na Mezinárodním Filmovém Festivalu krátkých filmů v Oberhausenu. Jan Němec, Československo, 1960, 11 min. V českém znění s anglickými titulky.

PERLIČKY NA DNĚ - Pátek 14. března v 8:30 večer

Antologie krátkých filmů podle povídek Bohumila Hrabala natočených mladými nadějnými režiséry, kteří se pak později proslavili ve slavné České nové vlně. Jan Němec, Věra Chytilová, Jaromil Jireš, Jiří Menzel a Evald Schorm, Česká republika, 1966, 35mm, 107 min. V českém znění s anglickými titulky.

MUČEDNÍCI LÁSKY - Sobota 15. března ve 3:00 odpoledne

Tento lyrický film má tři příběhy a hudba často nahrazuje dialog. Jednu z rolí hraje Němcova partnerka, Marta Kubišová. Film vyhrál cenu na Mezinárodním Filmovém Festivalu v Locarnu v roce 1968. Je to poslední film, který byl komunisty povolen Němcovi natočit v 60. letech v Čechách než odešel do emigrace. Jan Němec, Česká republika, 1967, 35mm, 71 min. V českém znění s anglickými titulky.

TOYEN - Sobota 15. března v 5.00 odpoledne

Abstraktní portrét surrealistické malířky Toyen. Toto jméno jí bylo dáno surrealistickým malířem Jindřichem Štýrským. Film zachycuje období jejího života, kdy žila v Praze za druhé světové války a schovávala malíře Jindřicha Heislera, který se nedostavil k transportu. Jan Němec, Česká republika, 1967, 35mm, 63 min. V českém znění s anglickými titulky.

DÉMANTY NOCI a SOUSTO - se bude opět promítat v sobotu 15. března v 7:00 večer

ZLATÁ ŠEDESÁTÁ - Neděle 16. března ve 3:00 odpoledne - VSTUP ZDARMA!

Tento portrét Jana Němce pochází z 27-dílného TV seriálu o České nové vlně v 60. letech. Němec odpovídá na otázky o jeho zážitcích z pražské FAMU, o filmech v 60. letech, o dopadu ruské invaze v roce 1968. Součástí toho je také Němcův méně známý dokumentární film Strahovská demonstrace (1968) ve kterém jsou scény jak ze studentské stávky z roku 1967, tak střety s policií a rozhovory se studenty. Martin Sulík, Česká republika, 2011, Digibeta, 58 min. V českém znění s anglickými titulky.

PERLIČKY NA DNĚ - se budou opět promítat 16. března v 5.00 odpoledne

Dva filmy za jednu cenu

ORATORIO PRO PRAHU & MUČEDNÍCI LÁSKY - Neděle 16. března v 7:00 večer

Němec natáčel film o nadějném Pražském jaru 68 a během natáčení došlo k ruské invazi v srpnu 68. Se s svým filmovým štábem dokumentoval ruské tanky a střelbu do lidí. Film byl vyvezen za hranice a sloužil jako první dokument o sovětské okupaci. Jan Němec U.S.A./ Československo, 1968, Digibeta, 29 min. Anglicky.

NOČNÍ HOVORY S MATKOU - Pondělí 17. března v 7:00 večer

Po svém návratu z exilu v roce 1989 vytvořil Němec autobiografický film v rodné Praze. Byl oceněn v Locarnu na Mezinárodním Filmovém Festivalu cenou Zlatého Leoparda. Hrají Jan Němec, Karel Roden, Ester Krumbachová, Zuzana Stivínová, Václav Havel. Jan Němec, Česká republika, 2001, Digibeta, 68 min. V českém znění s anglickými titulky.

O SLAVNOSTI A HOSTECH - Úterý 18. března v 7:00 večer

Pro podrobnosti o programu se informujte na adrese FACETS Cinemateque

1517 W. Fullerton Ave, Chicago, IL 60614 www.facets.org; Tel: 773.281.9075

Pro Hlasy národa připravila Dagmar Bradáčová

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Čeští a moravští biskupové na návštěvě Ad limina v Římě

Zahajovací mše svatá u hrobu sv. Petra

Ve dnech 11. – 17. února 2014 se uskutečnila kanonická návštěva českých a moravských biskupů u Svatého stolce ve Vatikánu v Římě. Tato návštěva se latinsky nyzývá *Ad limina apostolorum* („K prahům apoštolů“, zkráceně *Ad limina*). Byla to první oficiální příležitost, kdy se naši biskupové společně setkali s papežem Františkem. Návštěvu doprovázelo 300 českých poutníků – kněží, řeholníků i laiků. První společné návštěvy biskupů u Svatého otce začaly v Římě v roce 743 na pokyn papeže Zachariáše. V současnosti se konají obvykle jednou za pět let. Naposledy vykonali čeští biskupové cestu *Ad limina* v roce 2005.

Zahájení pouti Ad limina

Program začal v úterý 11. února v 17 hodin mší svatou u hrobu apoštola Petra ve Svatopetrské bazilice. Krátce před ní se biskupové pomodlili u hrobu kardinála Josefa Berana, který je jako jediný Čech pochovaný v kryptě chrámu mezi papeži, dokonce nejbližší hrobu samotného sv. Petra. V úvodu mše svatě poutníky přivítal český primas kardinál Dominik Duka: „Začínáme návštěvu u nástupce svatého Petra v podzemí svatopetrské baziliky. V této kryptě chceme vyjádřit veliký dík Petrově katedře.“ Ve své promluvě pak připomněl význam, jaký mělo papežství pro formování západní civilizace, zvláště při vzniku jejích univerzit a katedrál. „Západní civilizace je civilizací katedry Petrovy,“ prohlásil v této souvislosti kardinál. Z krypty se česká výprava pře-

sunula nahoru do chrámu, k oltáři hlavního českého patrona svatého Václava, který od dob Karla IV. zaujímá v severní části transeptu baziliky čestné místo. Zde poutníci zakončili první den své cesty zpěvem národní hymny.

Setkání biskupů a poutníků s papežem Františkem

Vrcholný okamžik týdenní návštěvy Říma nastal pro české poutníky hned ve středu ráno 12. února, kdy celou výpravu přijal na svatopetrském náměstí papež František. Na generální audienci přišlo tento den přibližně 20 tisíc poutníků z celého světa. České skupině byl vyhrazen zvláštní sektor hned po pravici Svatého otce. Těsně pod pódiem zaujal své místo český pěvecký sbor. Nadšenou atmosféru vyjadřovali poutníci jak vytrvalým máváním českými vlajkami, tak pokřikem: „Děkujeme, Svatý otče.“

V závěru audience Petrův nástupce italsky oslovil věřící z České republiky: „*Vítám poutníky z České republiky. Jsem rád, že mohu přijmout kardinála Dominika Duku a kardinála Miloslava Vlka, dlouholetého bojovníka a obránce víry, a biskupy České biskupské konference, kteří přijeli na návštěvu ad limina apostolorum. Drazí bratři, vyřídte můj pozdrav svým kněžím, řeholníkům a řeholicím i věřícím laikům. Buďte si jisti, že se modlím za vás i za ty, které vám svěřil Pán. Modlete se také za mne. Spolu s požehnáním korunek Palladia země české a Panny Marie Olešnické uděluji ze srdce vám a české církvi apoštolské požehnání.*“

Čeští a moravští biskupové před bazilikou sv. Petra

Skupina českých poutníků při generální audienci s papežem

Po té papež František požehnal korunky pro mariánský reliéf ze Staré Boleslavi. Korunky pro Paladium země české jsou vytvořeny na motiv svatováclavské koruny, kterou nechal v roce 1346 zhotovit Karel IV. pro svou korunovaci českým králem. Korunky pro Pannu Marii a pro Ježíška mají podobu čelenky se čtyřmi stylizovanými květy lilie. Na vrcholu každé koruny je kříž. Jsou z ryzího zlata ozdobené celkem 64 drahokamy. Zhotovil je zlatník a restaurátor Norbert Riegel, který restauroval poklad sv. Víta v Praze. Vlastní korunovaci Madony s dítětem vykoná apoštolský nuncius Giuseppe Leanza při letošních svatováclavských oslavách 28. září. Veřejnost však korunkami ozdobené Paladium bude moci shlédnout již 15. srpna o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Svatý otec též požehnal korunu hvězd pro sochu Panny Marie v Olešnici.

Potom Svatému otci zazpíval katedrální sbor *Cantores Gradecenses*, pod vedením magistra Josefa Zadiny, posílený o pěvce Severočeského filharmonického sboru Česká Lípa a sboru z farnosti v Místku, který naše biskupy a poutníky během návštěvy v Římě doprovázel. Zazněla píseň *Sub tuum praesidium*; tento text je zároveň biskupským heslem královéhradeckého biskupa Jana Vokála. V samotném závěru audience pak snad vůbec poprvé v dějinách zazněla na Svatopetrském náměstí česká státní hymna.

Mše v Lateránské bazilice

Střední program českých poutníků pokračoval odpoledne v 16.00 hodin mší svatou v bazilice sv. Jana v Lateránu. Jejím hlavním celebrantem i kazatelem byl olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Bohoslužba začala litaniami ke svatým, které opět zazpíval královéhradecký sbor *Cantores Gradecenses*.

Arcibiskup Graubner ve své homilii připomenul, že cílem cesty *Ad limina apostolorum* je upevnit jednotu se Svatým otcem: „*Chceme, aby tato pouť znamenala upevnění jednoty celých našich diecézí s papežem, vzájemné ujištění, že evangelium chceme hlásat, vysvětlovat a žít správně, v jednotě s celou církví.*“

Věnoval se pak zejména pronásledování křesťanů, kterým církev trpí i dnes. „*S velkou úctou myslíme na tyto Kristovy svědky a vyprošujeme jejich zemím mír, náboženskou svobodu i toleranci mezi různými náboženstvími,*“ zmínil arcibiskup Graubner a pokračoval: „*Současné musíme myslet na křesťany ve svobodných zemích, kde se pro lidi odmítající křesťanskou morálku a kulturu prosazuje taková svoboda, že se křesťanům nedovoluje svobodně hlásat celé evangelium.*“ Mezi projevy této skutečnosti zmínil například potraty, rozvody, homosexuální praxi a destrukci rodiny. „*Takové představy se vnucují i našim dětem ve školách a hlásání křesťanských hodnot se označuje za netoleranci,*“ řekl také. Křesťané jsou přitom podle něj ojedinělými hlasateli hodnot, na kterých stojí naše kultura i budoucnost, a mimo jiné i proto bývají napadáni a očeňováni.

Olomoucký arcibiskup dále poděkoval všem křesťanským rodinám, „*které mají odvahu žít jinak než podle příkladu světa, které staví své vztahy na Boží lásce, které odvázně přijímají větší počet dětí a dobře je vychovávají,*“ a také všem, kdo vnášejí křesťanské hodnoty do veřejného života. Vyzval pak všechny k nebojácnému hlásání evangelia. „*Prakticky to znamená, aby nám nebyl lhostejný žádný člověk v našem okolí. abychom každému z nich vyprošovali milost víry a současně mu při plném respektování jeho svobody nabízeli plody života z víry a také možnost osobního setkání s živým Bohem v nás či v našem společenství,*“ vysvětlil arcibiskup Graubner a svou homilii pak uzavřel slovy: „*Je to mimořádná příležitost podílet se na Božím díle. A budme jisti, jemu patří konečné vítězství a my máme šanci být na jeho straně.*“

Bohoslužba pak pokračovala u hlavního oltáře baziliky eucharistickou modlitbou, v níž bylo zvláště pamatováno na charitní pracovníky, katechety a ty, kdo pečují o kostely. Před oltářem byla po celou dobu položena korunka určená pro Pannu Marii Olešnickou – jedna ze dvou korun, které Svatý otec požehnal během dopolední generální audience.

„*Základ korunky je ze stočeného kovového prutu, které se postupně zužuje. Na hrotu je umístěn broušený červený*

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner zdraví Svatého otce

trojboký kámen symbolizující Nejsvětější Trojici. Na obruči korunky je dvanáct zlatých hvězd. Koruna bude zdobit sochu Panny Marie v Olešnici na Moravě, když původní byla před mnoha lety odstraněna. Korunovací sochy vyvrcholí duchovní obnova farnosti i širokého okolí, kterou věřící prožívají v podobě devíti prvních sobot, a kterou chtějí poděkovat za přijatá dobrodíní a poprosit o požehnání na cestě k osobní svatosti," řekl olešnický farář Pavel Lazárek. „Svatý otec nás má rád a připomenul si naše slavné poutní místo v Čechách. A myslím, že cyrilometodějská Morava může jásat, protože Panna Maria Olešnická se dostala vedle Palladia!" připomenul ještě k posvěcení korunek kardinál Duka.

Mše v bazilice Santa Maria Maggiore

Ve čtvrtek 13. února se biskupové věnovali oficiálním jednáním s Vatikánskými úřady. Společný program pro české a moravské poutníky pokračoval odpoledne v 16.00 hodin mši svatou v další z významných římských bazilik, Santa Maria Maggiore. Bohoslužbě předsedal a kazatelem byl plzeňský biskup František Radkovský. Svou promluvu věnoval Panně Marii, ochránkyni křesťanů.

Papež František v bratrském rozhovoru s českými a moravskými biskupy

Setkání papeže Františka s českými biskupy

V pátek dopoledne 14. února 2014 přijal papež František patnáct českých a moravských biskupů na soukromé audienci. Během uzavřeného setkání, které trvalo zhruba hodinu a půl, předal také svůj projev, v němž dává české církvi některá doporučení. Ta se týkají pastore, dialogu s nevěřícími, poslání biskupa nebo ekonomickým záležitostem. (Celé znění přinášíme v samostatném článku.)

„Zatímco po dlouhý čas církev ve vaší zemi utlačovaly režimy, založené na ideologiích popírajících lidskou důstojnost a svobodu, dnes se musíte vypořádávat s jinými nástrahami, kupříkladu se sekularismem a relativismem," uvedl papež s tím, že je potřebný konstruktivní dialog se všemi lidmi, i s těmi, kdo jsou vzdálení jakémukoliv nábožen-

skému citění. „Kéž jsou vždy křesťanská společenství místem přijetí, otevřené a klidné konfrontace, kéž jsou tvůrci smíření a pokoje, podnětem pro celou společnost, aby se zaměřila na obecné dobro a pozornost vůči nejpotřebnějším, kéž přispívají ke kultuře setkávání," dodal.

František také vyzval k podpoře rodin: „Rodina je nosný prvek společenského života a pouze pracujeme-li k užítku rodiny, můžeme obnovit pletivo církevního společenství a samotné občanské společnosti." Před biskupy dále vyzdvihl potřebu kvalifikované přítomnosti církve ve školství a kultuře. Biskupové dále mají být podle papeže „s bdělostí i odvahou" otevření vůči Božím podnětům, který uschopňuje věřící laiky, aby se ujali úloh potřebných k obnově a růstu církve. „Každý ve své vlastní roli je povolán k velkorysému přínosu, aby radostná zvěst zazněla v každém prostředí, včetně toho nejvíce nepřátelského či vzdáleného církvi, aby hlásání dospělo na periferie, k různým kategoriím osob, zejména nejslabším a ochuzeným o naději."

František se též věnoval ekonomickým otázkám české církve. Biskupy plně podpořil v jejich dosavadních krocích v souvislosti s probíhajícím majetkovým narovnáním mezi státem a církvemi. Ve svém psané promluvě zároveň uvedl, že „na poli ekonomiky je nutné vyvinout takový systém, který by každé církevní instituci zaručil základní prostředky a svobodu k pastorační činnosti, přičemž by dbal na to, že materiální prostředky jsou určeny výlučně k duchovnímu poslání církve." Dále papež dodal, že „je zapotřebí pozorné bdělosti, aby církevní majetek byl spravován uvážlivě a transparentně, aby byl chráněn a zachován, a to také za pomoci důvěryhodných a kompetentních laiků." „Papežův postoj k aktuálním církevním restitucím byl jednoduchý a jasný, co je ukradeno, má se vrátit, to je záležitost spravedlnosti," uvedl po setkání pro Českou televizi olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

V závěru papež poprosil biskupy o modlitbu a udělil požehnání českým a moravským věřícím.

Při setkání předali biskupové Svatému otci také několik darů. Arcibiskup Jan Graubner mu věnoval kovanou plastiku sv. Cyrila a Metoděje zpracovanou kovářem-výtvarníkem Pavlem Mačkem z Loučky u Vizovic, která má papeži připomenout loňské jubileum 1150 roků od příchodu slovanským věrozvěstů na Velkou Moravu. Dále papež dostal cyrilometodějskou biblí a kopii Palladia země české.

Mše slovanských národů nad hrobem sv. Cyrila

V pátek 14. února 2014, kdy uplynulo 1145 let od smrti sv. Cyrila, se slovanské národy sešly nad jeho hrobem v bazilice sv. Klimenta. Nenápadný kostel nacházející se zhruba v půli cesty mezi bazilikou svatého Jana v Lateránu a památným Koloseem turista snadno přehlédne. Pro českého poutníka má však mimořádný význam. Právě zde se totiž nachází hrob svatého Cyrila. Slavnostní mši svatou celebroidl kardinál Miloslav Vlk a kázání pronesl královéhradecký biskup Jan Vokál. Po skončení mše se věřící odebrali průvodem do podzemí, kde se nachází bazilika ze 4. století. Se zapálenými

svícemi v rukou sestupovali do potměné staré baziliky kde byl pochován apoštol Slovanů. Zde na místě původního hrobu sv. Cyrila, si přečetli část jeho životopisu a v modlitbě se obrátili k Bohu.

Mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami

V sobotu 15. února 2014 putovali naši biskupové a poutníci do baziliky sv. Pavla za hradbami. Zatímco do těsných chodeb vedoucích k hrobu svatého Cyrila věřící den před tím sotva vměstnali, mohli si v gigantických prostorách baziliky svatého Pavla za hradbami pro změnu připadat ztraceni jako jehla v kupce sena. Všiml si toho i hlavní celebrant a kazatel sobotní bohoslužby, litoměřický biskup Jan Baxant. České poutníky proto vyzval, aby se každý z nich pokusil oslovit některého ze svých bližních, aby se prázdné velké chrámy jednoho dne naplnily.

Závěrečná mše v bazilice sv. Bartoloměje

V neděli 16. února v 9.30 hodin se čeští a moravští biskupové sešli v bazilice sv. Bartoloměje s poutníky k poslední společné bohoslužbě slavené během návštěvy Ad limina. Hlavním celebrantem a kazatelem byl brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Bazilika sv. Bartoloměje, dříve kostel sv. Vojtěcha, byla postavena krátce po smrti sv. Vojtěcha a dodnes je zde uchovávána relikvie tohoto světce. V březnu 2013 zde byla uložena také relikvie blahoslavené řeholní sestry Reskuty Kafkové, rodačky z Brna.

Biskup Vojtěch Cikrle v úvodu své promluvy při bohoslužbě řekl: „Jsme na pouti, ne na výletě. Od pouti, na rozdíl od výletu, očekáváme zázrak proměny našeho života: rozlomení okovů a pout, kterými jsme drženi v otroctví zla, zasypaní propastí mezi mnou a Bohem, stržení zdi oddělující nás navzájem. U apoštolských prahů očekáváme uzdravující dotek Krista, který nám umožní dokonaleji přijmout a naplnit naše vlastní poslání, ať už je jakékoliv. Očekáváme láskyplné objetí stále mladé matky církve s její dlouhověkou tradicí, abychom takto obdarováni mohli růst ke svobodě Božích dětí.“

V kázání, v němž reagoval na biblické texty z knihy Sirachovcovy (Sir 15,16-21) a z Matoušova evangelia (Mt 5,17-37) biskup Cikrle připomněl, že otázky Sirachovcových současníků jsou stále přítomné i v dnešní době: „... a Sirachovec odpovídá i nám: Jsi svobodný. Můžeš vztáhnout ruku po čem chceš. Po ohni i po vodě. Po životě i po smrti. Za svá rozhodnutí však neseš odpovědnost ty sám. Ne Hospodin (...). Kdyby žil Sirachovec v době novodobých olympijských her (jako těch, které právě probíhají v Soči), třeba by použil příklad vztahu sportovec – trenér. Dobrý trenér nevyžaduje jen to, co se jeho svěřenci líbí a co dělá rád, ale vyžaduje to, co je důležité, aby obstál v silné konkurenci. Když to sportovec nepřijme a svému trenérovi neuvěří, když si myslí, že bude lepší, bude-li si to dělat po svém, je s jeho sportovní ka-

Biskupové s poutníky po závěrečné mši svaté v bazilice sv. Bartoloměje

riérou konec. V duchovní oblasti je to podobné. Důvěra v Boha otevírá cestu ke stupňům vítězů. Sportovní hantýrkou řečeno otevírá cestu k tomu, abychom mohli stát na bedně. Ta nebeská je nesrovnatelně větší, než ta v Soči...“

Po mši svaté se chrámem dvakrát rozlehl bouřlivý potlesk. Poprvé se tak stalo, když kardinál Dominik Duka poblahopřál apoštolskému exarchovi Mons. Ladislavu Hučkoví k narozeninám, které ten den slavil, podruhé po proslovu českého velvyslance ve Vatikánu Pavla Vošalíka. „Restituce rezonují ve sdělovacích prostředcích, zdají se být alfou a omegou vztahu mezi společností a církví. Vězte, že je to pouze pěna dnů. Něco, co se v tuto chvíli zdá být důležité. Nedovolme ale, aby nám tato pěna zabránila vidět to podstatné: To, za co stojí společně bojovat, a co stojí za to, aby bylo společně chráněno. A tím jsou křesťanské hodnoty. Jsou to hodnoty, které z nás dělají součást velkého společenství, a nikoliv izolovaný ostrov uprostřed Evropy,“ uvedl Pavel Vošalík ve svém projevu.

Z chrámu svatého Bartoloměje spěchali čeští poutníci rychle na svatopetrské náměstí, aby stihli polední modlitbu Anděl Páně s papežem Františkem. Kruh se uzavřel. Zde, v centru křesťanského světa, pouť české výpravy před pár dny započala a zde také skončila. Proniknout sem před nedělním polednem však nebylo rozhodně nic jednoduchého. Náměstí bylo zcela zaplněno lidmi všech možných národů a ras, kteří přišli papeže pozdravit. Když vyhlédl Svatý otec v pravé poledne z okna, náměstí vybuchlo nadšením. Dvojnásob velké nadšení o pár okamžiků později prožila výprava českých poutníků, když ji papež František před celým mnohatisícovým davem osobně pozdravil.

V neděli odpoledne ještě biskupové s velvyslancem České republiky u Svatého stolce Pavlem Vošalíkem vzdali úctu památce Jana Palacha a pomodlili se za český národ a položili kytici k jeho pomníku, který od roku 1970 stojí v Římě na náměstí po Palachovi pojmenovaném. Bronzová socha, jejímž autorem je italský umělec Vittorio Colbertaldo, znázorňuje mladého člověka obklopeného plameny a zvedajícího ruce k nebi.

Podle zpráv České biskupské konference a Rádía Vatikán

Promluva papeže Františka k biskupům při návštěvě Ad limina

Drazí bratři v biskupské službě,

Vítám vás u příležitosti vaší návštěvy *ad limina Apostolorum*, již jste obnovili a upevnili společenství církve v České republice s Petrovým stolcem. Setkání a srdečné rozhovory, ve kterých jste sdíleli se mnou i s mými spolupracovníky v římské kurií radosti a naděje, jakož i nesnáze a znepokojení vám svěcených společenství, pro mne byly příležitostí, jak lépe poznat situaci církve ve vašich oblastech. Jste oprávněně hrdí na pevné křesťanské kořeny vašeho lidu, jehož víra se datuje evangelizací svatých Cyrila a Metoděje. Zároveň jste si vědomi, že přilnutí ke Kristu není pouhým důsledkem minulosti, byť důležité, nýbrž je osobním a církevním skutkem, který v dějinném dnešku zavazuje každého člověka a každé společenství.

Máte-li věřícím umožnit odpovídající poznání Ježíše Krista a osobní setkání s Ním, jste především povoláni k tomu, abyste podpořili vhodné pastorační iniciativy, zacílené na solidní přípravu k přijetí svátostí a aktivní účast na liturgii. Rovněžtak nezbytné je úsilí o náboženské vzdělávání a o kvalifikovanou přítomnost ve školství a kultuře. Z vaší strany nesmí scházet bdělá a odvážná otevřenost vůči novým podnětům Ducha svatého, který rozdává svá charismata a uschopňuje věřící laiky, aby se ujali zodpovědnosti a úřadů, užitečných k obnově a růstu církve. Ke zvládnutí současných výzev a nových naléhavých pastoračních případů je nutná součinnost kléru, řeholníků a věřících laiků. Každý ve své vlastní roli je povolán k velkorysému přínosu, aby radostná zvěst zazněla v každém prostředí, včetně toho nejvíce nepřátelského či vzdáleného církvi, aby hlásání dospělo na periferie, k různým kategoriím osob, zejména nejslabším a ochuzeným o naději. Ze srdce si přeji, abyste důvěřovali slovům Pána, který nám slíbil svou neustálou přítomnost mezi námi (srov. *Mt 28, 20*), a pokračovali s vaším lidem v pouti cestou radostného přijetí evangelia.

Zatímco po dlouhý čas církev ve vaší zemi utlačovaly režimy, založené na ideologiích popírajících lidskou důstojnost a svobodu, dnes se musíte vypořádávat s jinými nástrahami, kupříkladu se sekularismem a relativismem. Kromě neúnavného hlásání evangelních hodnot je tudíž nezbytný konstruktivní dialog se všemi lidmi, a také s těmi, kteří jsou vzdáleni jakémukoliv náboženskému cítění. Kéž jsou vždy křesťanská společenství místem přijetí, otevřené a klidné konfrontace, kéž jsou tvůrci smíření a pokoje, podnětem pro celou společnost, aby se zaměřila na obecné dobro a pozornost vůči nejpotřebnějším, kéž přispívají ke kultuře setkávání.

Při pohledu na nejisté podmínky, ve kterých žijí různé vrstvy společnosti, zejména rodiny, staří a nemocní lidé, a stejně tak na duchovní a morální křehkost mnoha lidí, zvláště mla-

dých, si celé křesťanské společenství musí klást otázky, počínaje svými pastýři, hlavně biskupy. Biskup je volán k tomu, aby všude poskytoval Kristovy odpovědi, aby se bezvýhradně věnoval službě evangeliu, posvěcoval, učil a vedl Boží lid. Vyzývám vás proto, abyste byli vytrvalí v modlitbě, velkorysí ve službě svému lidu, horliví ve hlásání Slova. Je vaší starostí, abyste se s otcovskou láskou věnovali kněžím, kteří jsou vašimi prvořadými spolupracovníky. Jejich farní služba vyžaduje vhodnou stabilitu, jak kvůli uskutečnění přínosného pastoračního programu, tak kvůli důvěře a klidu mezi lidmi. Povzbuzuji vás, abyste podporovali stále živější a zevrubnější pastorační povolání, aby zejména mladí lidé hledali smysl odevzdání se Bohu a bratřím. Směřujte vaši pozornost také k rodinné pastoraci. Rodina je nosný prvek společenského života a pouze, pracujeme-li k užtku rodiny, můžeme obnovit pletivo církevního společenství a samotné občanské společnosti. A konečně, jak bychom si mohli nepovšimnout důležitosti, jakou má přítomnost katolíků ve veřejném životě a sdělovacích prostředcích? Záleží také na nich, aby vždy zazněl hlas pravdy o současných problémech a aby církev byla vnímána jako spojenkyně člověka, ve službě jeho důstojnosti.

Všichni víme, nakolik je zásadní jednota a solidarita mezi biskupy, stejně jako jejich společenství s Petrovým nástupcem. Takováto bratrská jednota je taktéž neodmyslitelná pro účinnou práci vaší biskupské konference, která vám může dodat větší autoritu ve vašich vztazích se státní správou, jak v běžném životě, tak při řešení ožehavějších problémů. Na poli ekonomiky je nutné vyvinout takový systém, který by každé církevní instituci zaručil základní prostředky a svobodu k pastorační činnosti, přičemž by dbal na to, že materiální prostředky jsou určeny výlučně k duchovnímu poslání církve. Je zapotřebí pozorné bdělosti, aby církevní majetek byl spravován uvážlivě a transparentně, aby byl chráněn a zachován, a to také za pomoci důvěryhodných a kompetentních laiků.

Drazí bratři, vyjadřuji vám svou vděčnost za neúnavnou pastorační práci, kterou vykonáváte ve svých církvích a ujišťuji vás o své duchovní blízkosti a podpoře v modlitbě. Obracím se k Nejsvětější Panně, aby se přimlouvala za vás a váš úřad, a prosím vás, abyste se za mne stále modlili. Ze srdce uděluji své požehnání vám, vašim kněžím, zasvěceným osobám a všem věřícím laikům.

Ve Vatikánu 14. února 2014
na svátek svatých Cyrila a Metoděje

Překlad Jana Gruberová, Rádio Vatikán

Česká misie v Chicagu Vás srdečně zve na
DUCHOVNÍ CVIČENÍ
v duchu sv. Vincenta de Paul

v kostele České misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Program bude následující:

Pátek 21. března 2014 od 6:00 p.m.

6:00 p.m. Křížová cesta

6:45 p.m. Mše svatá a 1. meditační promluva

Sobota 22. března 2014 od 10:00 a.m. do večera

10:00 a.m. 2. meditační promluva

11:30 a.m. 3. meditační promluva

1:00 p.m. Společný oběd v klubu misie

2:30 p.m. 4. meditační promluva

Adorace a příležitost ke svaté zpovědi

6:00 p.m. Modlitba svatého růžence

6:30 p.m. Mše svatá a 5. meditační promluva

Neděle 23. března 2014 od 10:30 a.m.

10:30 a.m. Mše svatá 6. meditační promluva,

Te Deum, požehnání s plnomocnými odpustky

12:15 p.m. Společný oběd v klubu misie

Duchovní cvičení povede

P. Kristián Libant, CM

slovenský misionář v Chicagu

Najděte si čas na duchovní obnovu a povzbud'te k ní i své přátele.

Snažte se v usebranosti a hluboké zbožnosti připravit na Svatý týden a Velikonoční svátky.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocáb

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service*

Úmrtní oznámení

*Všem přátelům a známým oznamujeme, že byl
Všemohoucím Bohem povolán na věčnost pan*

Charles D. Sázavský

Zemřel 11. února 2014 v Hamilton, OH.

Narodil se 17. září 1937 v Havlíčkově Brodě.
Přišel do Ameriky s rodiči Ing. Karlem a Marií Sázavskými.
Po dvou letech v US Air Force, Lackland Base, TX,
vystudoval na Ohio State University v Dayton, OH.
Po celý život pracoval jako chemický inženýr
ve Výzkumných laboratořích Proctor & Gamble v Ross, OH.

**Poslední rozloučení a mše sv. za spásu jeho duše bude
v kostele Českých patronů v České missii v Brookfieldu, IL
v sobotu 8. března v 11.00 hodin dopoledne.**

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.*

**Zdenka Blumová Magnberg, sestra s manželem Svenem
Charles, John, Mike a Michal synovci
a Adele a Suzanne, neteře s rodinami
a ostatní příbuzní v USA a v České republice**

Vroucí vzpomínka

*V sobotu 29. března 2014 v 6.30 večer vzpomeneme
při mši svaté v České misii v Brookfieldu*

nedožitých 90. narozenin

*našeho milovaného manžela,
tatínka a dědečka, pana*

Rudolfa Boleslava

Narodil se 29. března 1924 v Křižanovicích na Moravě.
Po roce 1948 se zapojil do protikomunistického odboje.
V roce 1950 odešel do USA, kde pracoval a založil rodinu.
Dlouhá léta žil v North Riverside.
Zemřel 10. srpna 2012 v nemocnici Loyola v Maywood, IL.

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.*

**Anděla Boleslavová, manželka
Rudolf Boleslav, syn s rodinou
George Boleslav, syn
a ostatní příbuzní a přátelé**

Upřímná vzpomínka

*Dne 8. března tomu budou tři roky, co odešla
na věčnost moje milovaná manželka*

Zdenka Sudíková

Narodila se 23. června 1924 v Běřině u Příbrami v Čechách.
Byla profesorkou matematiky a fyziky na gymnáziích
v Kolíně a v Praze. Do USA přišla v roce 1969
a pracovala v Continental Bank v Chicagu.
V Americe podporovala krajanské organizace
a vlasteneckou činnost. Byla dlouholetou členkou
České misie a štedrou podporovatelkou katolické církve.
Zemřela po dlouhé nemoci 8. března 2011.

**Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 9. března 2014 v 10.30 dopoledne.**

Děkuji všem, kdo si na ni v modlitbě vzpomenou
Jaroslav Sudík, manžel

HLASY NÁRODA

Máte již zapláceno předplatné na rok 2014?

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1. třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište pouze na: CZECH MISSION

Naše adresa:

Hlasy národa,

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme Vás šeky na předplatné i jiné dary pište na:

CZECH MISSION

Dvě srdečná přání

letí od Pacifiku přes Atlantik na rodnou Moravu

První milému bratrovi v Křepicích

Josefu Novotnému

*k nedávným 61. narozeninám,
kterému přeji do dalších let hlavně
pevné zdraví a hodně Božího požehnání.*

Druhé do Rousínova u Vyškova kolegovi ze studií

Ing. Václavu Hlaváčovi

*k 74. narozeninám,
kterému přeji stálou duševní svěžest
a všechno nejlepší.*

John Novotný

z Britské Kolumbie v Kanadě

S přáním všeho dobrého oběma věrným
odběratelům Hlasů národa a se připojuje
Mons. Dušan Hladík a redakce časopisu

SVĚT SIBIŘSKÉHO ZDRAVÍ PŘÍCHÁZÍ MEZI NÁS

Tato firma je předním expertem
v oblasti zdravého životního stylu.
Všechny produkty jsou přírodní bez jakýchkoliv
chemikálií a jsou chráněny patenty.

Kolekce krémů a balzámů, proti bolestem,
artritidě, otokům, křečovým žilám, na zatvrdlou
popraskanou kůži, na zlepšení mikrocirkulace atd.
Produkty na snížení cholesterolu a vysokého tlaku,
na podporu srdce, ledvin a jater, na cukrovku, štítnou
žlázu, pro ženy při a po menopauze, propolis...
Žlázu, pro ženy při a po menopauze, propolis...

Dále: antioxidanty, vitamíny a minerály,
kontrola váhy, zubní pasta s propolisem atd.

**A to všechno přírodní cestou
a bez vedlejších účinků!**

VÍCE info:

www.diana77.siberianhealth.com

volejte Dášu 708 699 5804

*Příště budeme informovat o vlasové kosmetice,
olejích po koupeli a pánské a dámské kosmetice.*

Rosti Ozembuch Jiříček
pořádá

DĚTSKOU DIVADELNÍ SHOW

V neděli 16. března 2014 od 3:00 do 6:00 PM

Restaurace Klas

5734 W. Cermak Rd., Cicero, IL 60804

Budou připraveny pohádky:

Červená Karkulka

Perníková chaloupka

Přijde opravdový kouzelník

Disco pro děti

Zábavné hry

Malování na obličej

Dar: \$ 9,-

Děti do 2 let zdarma.

Pro rezervace a informace volejte

630 - 745 8977

Zapište si do kalendáře **POMLÁZKOVÁ ZÁBAVA & KOŠT VÍNA**

bude na Velikonoční neděli

20. dubna 2014 od 12:00 do 7:00 večer

v Klubu České misie 9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Při této akci proběhne

Výstava vín

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného
vína nejpozději týden před akcí v České Misii.

Bližší informace podá Mons. Hladík

708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Srdečně Vás zveme na

KONCERT SBORU Z ČESKÉ REPUBLIKY

30 členný chlapecký sbor z Pardubic vystoupí

v kostele České misie 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

ve čtvrtek 13. března 2014 v 7.00 večer

Vstupné dobrovolné

Svatá sestra Josefína Bakhita

být také prodána jako otroci, po mnoha dní rychlým pochodem neschůdným terénem a pětkrát koupena jako otrokyně a na trzích v El-Obeid a v Chartúmu znovu prodána.

Musela 12 let sloužit různým pánům za nevýslovných muk. Jeden bil Bakhitu každý den až do krve. Jiný ji nechal tetovat způsobem určeným pro otroky: žiletkou byly vyryty vzory na břicho a hrud' a do ran byla vetřena sůl, aby se nezajizvily. Z dob zneužívání dostala Bakhita na celý život 144 jizev.

Přes špatné zacházení se Bakhita chovala ke svým pánům oddaně. Nedovoleně si od nich brala jenom tehdy, když měla hlad. Snažila se úkoly plnit věrně, i když to bylo neradostné. Na otázku, jestli to konala z poslušnosti vůči Bohu, odpovíděla později: „Tenkrát jsem ještě Boha neznala. Konala jsem tak proto, že jsem měla pocit, že bych to tak měla dělat.“

Bakhita poslouchala svoje svědomí, jímž je do srdce každého člověka vsazen přirozený zákon.

Několik měsíců po tetování se musel Bakhitin pán, turecký důstojník, vrátit do své země. Protože si nemohl vzít s sebou žádné otroky, Bakhitu prodal. Boží prozřetelnost chtěla, aby ji koupil roku 1883 italský konzul v Chartúmu, Callisto Legnani. Později o tom vyprávěla: „Ten nový pán byl opravdu dobrý a měl mě rád... Nekáral mě, už jsem nebyla bita a trestána. Přes to všechno jsem stále ještě nedoufala v tolik pokoje a klidu.“

Zacházeli s ní přátelsky a mile. V konzulově domě mohla zakusit veselost, příchyllost a chvíle radosti, i když byla zarmoucená touhou po svojí stále ztracené rodině.

Politické události donutily konzula v roce 1885 k návratu do Itálie. Protože Bakhita chtěla stále pro něho pracovat, směla odjet do Itálie s ním. Brzy po svém příjezdu do Janova se dozvěděl diplomat od jednoho přítele, že si jeho těhotná žena přeje na pomoc nějakou služebnou. Konzul splnil její přání, a tak Bakhita vstoupila do služeb nové rodiny, která se jmenovala Michieli.

Ve své encyklice *Spe salvi* o křesťanské naději ličí papež Benedikt XVI. duchovní vývoj Bakhity: V Benátkách „poznala Bakhita konečně po tak úděsných „majitelích“, kterým patřila, úplně jiného „pána“ – „paron“ jej nazývala v benátském dialektu, totiž živého Boha, Boha Ježíše Krista.

Dosud znala jenom pány, kteří ji pohrdali a zneužívali ji, nebo v nejlepším případě ji považovali za užitečnou otrokyni. Ale teď slyšela, že existuje jeden „pán“ nade všemi majiteli, Pán všech pánů, a že tento Pán je dobrý, dobro samo. Zakusila, že tento Pán zná i ji, také ji stvořil – ano, že ji miluje. Také ona byla milována, a to nejvyšším Pánem, před nímž všichni ostatní páni jsou jenom ubozí služebníci. On ji znal, miloval a očekával. Ano, tento Pán vzal na sebe osud zbitého a čeká teď na ni „po pravici Boha Otce“. Teď měla „naději“ – nejenom malou naději, že najde méně krutého majitele, ale velkou naději: „Jsem definitivně milována, a ať se stane cokoli, tato Láska mě očekává. A tak je dobrý i můj život.“ Tímto poznáním naděje byla „vykoupena“, není už otrokyní, ale svobodnou dcerou Boží.

Bakhita začala procházet stupni katechumenátu. 9. ledna 1890 dostala z ruky benátského patriarchy spolu s křesťanským jménem Giuseppina (Josefína) první svátosti: křest, biřmování a svaté přijímání. Podle výpovědi jednoho svědka, který se zúčastnil následující slavnostní hostiny, působila Bakhita úplně rozzářeně. „Mluvila velice málo, ale všechna její gesta, všechna její slova vyzařovala blaženost.“

Často ji pak viděli, jak líbá křtitelnici se slovy: „Tady jsem se stala dcerou Boží.“ Den za dnem rostla její hluboká vděčnost vůči Bohu, protože Bůh ji nikdy nepřestal přivádět za ruku k sobě. Pravdu Pavlových slov, že „víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28), zakusila na vlastním těle.

Po svém křtu se Bakhita dále vzdělávala ve víře. Brzy přijala hlas Pána, který ji vyzýval, aby se mu zasvětila

Dvě súdánské dívky, sedmiletá a dvanáctiletá, běží přes pole. Zastaví se, aby nasbíraly zeleninu k vaření, a náhle vidí k sobě přicházet dva muže. Jeden z nich prosí mladší dítě, aby šlo s nimi do lesa hledat zapomenutý balíček. Děvčátko ve své důvěřivosti koná, oč ji poprosil. Tam muži vyhrožovali, jeden s nožem, druhý s revolverem: „Když budeš křičet, zabijeme tě! Pojď s námi.“

Plná strachu, nevydá ani hlásku. Potom se jí ptají únosci na její jméno. Ztuhlá strachem, není schopna odpovědět. „Dobrá,“ řekli muži, „pak tě pojmenujeme Bakhita (Šťastná), protože máš opravdu štěstí.“ Oba to mysleli ironicky, když nazvali štěstím něco, co je ve skutečnosti neštěstí. Ale v očích Boha, který řídí všechny události k blahu svých vyvolených, se jedná skutečně o neslýchané štěstí pro Bakhitu...

Bakhita se narodila roku 1869 v Súdánu. Její rodina patřila k núbijskému kmeni Dagiu a měla osm dětí. Svoje první léta života prožila Bakhita v jedné vesnici v Darfúru. Když byla úplně malá, byla už její sestra unesena mohamedánskými obchodníky s otroky a nikdy se nevrátila zpátky. A teď byla na řadě Bakhita. Byla hnána s jinými, kteří měli

tělem i duší. Roku 1893 byla přijata do noviciátu sester Canossa a v roce 1896 složila pod jménem sestra Giuseppina svůj první řádový slib. Předtím, než byla připuštěna k profesi, byla tázána, jak bylo zvykem, kardinálem Sartem, patriarchou benátským a pozdějším svatým papežem Piem X., aby se přesvědčil, že se chce zavázat z vlastní vůle. Po vyslechnutí jí řekl s přátelským úsměvem: „Složte svůj slib bez obav. Ježíš vás miluje. Milujte ho, služte mu stále tak, jako jste to dělala dosud.“

O několik let později se jedna žačka ptala Bakhity, co by dělala, kdyby potkala své únosce. Ona odpověděla bez zaváhání: „Kdybych potkala obchodníky s otroky, kteří mě unesli, kteří mě mučili, padla bych na kolena a políbila jim ruce. Protože všechno, co se mi přihodilo, by se mi nestalo. Jak bych se stala křesťankou a řádovou sestrou?“

Bakhita se chránila tedy nejenom před pocity nenávisti proti pronásledovatelům, ona se je dokonce pokoušela omlouvat.

Jako náš Pán Kristus na kříži modlila se za ně, protože nevědí, co činí. Jednou, když byla zase řeč o jejích únosech, řekla: „Oni určitě nevěděli, jaký strach mi způsobili. Oni byli páni a já jsem byla otrokyně. Jako je pro nás přirozené konat dobro, bylo pro ně také přirozené jednat tak, jak se mnou nakládali. Dělali to ze zvyku, ne ze zloby.“

Sestra Giuseppina byla roku 1902 přeložena do Schia v severní Itálii a přijala tam různé úkoly: byla kuchařkou, švadlenou, vyšivačkou a vrátnou. Na bráně se starala hlavně o děti. Ráda je žehnala tím, že jim kladla ruku na hlavu. Se svým přátelským hlasem byla „malá černá matka“, jak jí říkaly, sama jako dítě: milá k chudým a trpícím a přátelská ke všem, kdo zaklepali na bránu kláštera.

V roce 1935 byla Giuseppina vyzvána svojí nadřízenou, aby vyhledala klášter kongregace a tam před sestrami dosvědčila divy, které Bůh na ni vykonal. Od přírody plachá a pokorná, nemohla se pro tento plán nadehnout, přisvědčila ale z poslušnosti. Bůh jí měl dodat dostatek milostí. Giuseppinino poselství spočívalo v tom, aby povzbudila sestry ke svatosti a k vděčnosti za tolik obdržených

Schrána s ostatky sv. Josefiny Bakhity

milostí a aby se modlily za všechny duše, jež jsou stejně jako ona ještě pronásledovány, a aby jim sestry vyjádřily svou účast. Ona sama k tomu řekla: „Často mi lidé říkají: „Moje ubohá! Moje ubohá!“ Já ale nejsem ubohá, vždyť patřím Pánu a žiji v jeho domě. „Ubozí“ jsou ti, kteří mu úplně nepatří.“ Roku 1943 slavil konvent a všechno obyvatelstvo Schia 50 leté profesní výročí matky Giuseppiny. Brzy potom se u ní dostavily zdravotní problémy a byla upoutána na pojízdné křeslo. Jednoho dne se jí jeden duchovní ptal, co dělá v pojízdném křesle. Odpověděla: „Co dělám? Totéž co vy: plním Boží vůli.“

Matka Giuseppina toužila po setkání s Kristem: „Když někdo nějakou osobu intenzivně miluje, pak si velmi přeje být v její přítomnosti. Proč se tedy máme bát smrti? Přece nás vede k Bohu.“ A těm, kteří jí namítali, že poslední soud je něco, z čeho bychom měli mít strach, odpovídala: „Potom děláte přece teď, co byste pak rádi dělali. My si přece připravujeme sami svůj rozsudek.“

Tato neotřesitelná důvěra jí pomáhala snášet utrpení jejích posledních dnů života. Během své agónie prožila strašná léta otroctví ještě jednou. Prosila snažně zdravotní sestru, která u ní byla: „Povolte mi prosím trochu ty řetězy... tolik mě bolí!“ Nakonec přišla ale Matka Boží, aby ji konečně vysvobodila z trápení. Poslední slova umírající byla: „Naše milá Paní! Naše milá Paní!“ A také její

poslední úsměv ukazoval, že se setkala s Matkou Boží. Zemřela 8. února 1947 v klášteře ve Schio. Přišlo mnoho lidí, aby ještě jednou uviděli „malou černou matku“ a poprosili ji, aby je z nebe chránila.

Matka Giuseppina Bakhita byla 1. října 2000 papežem Janem Pavlem II. prohlášena za svatou a v roce 2007 Benediktem XVI. v jeho encyklice *Spe salvi* navržena jako příklad naděje.

Dom Antoine Marie OSB

VISION 2000 - 2/2013

Překlad podle Světlá

* * *

Životní osudy Giuseppiny Bakhity filmově zpracoval v roce 2009 italský režisér Giacomo Campiotti. Film vypráví příběh uneseného súdánského děvčátka Bakhity, které mělo být po celý život otrokyní. Boží prozřetelnost a dobrota některých lidí ji však přes mnohá trápení dovedly až do kláštera sester kanosiánek. Její příběh se prolíná s příběhem jiné dívky, malé Aurory, o níž se Bakhita starala v domě svého pána a která v dospělosti na ni vzpomíná a vypráví o ní svým dětem. I když sestra Bakhita zemřela, přesto zůstala živá v srdcích lidí. Jan Pavel II. ji kanonizoval jako první novodobou africkou světicí. DVD film s názvem Bakhita květ z Afriky s českým dabingem lze zakoupit v Nakladatelství Paulínky v Praze.

Vzpomínka na Karla Kryla

Před 70 lety 12. dubna 1944 se narodil, před 20 lety 3. března 1994 zemřel Karel Kryl. Písničkář, básník, možná též prorok své doby.

Nejlépe to o něm napsal Vladimír Merta: „Kryl byl aristokrat duchem, proletář životní zkušeností. Ctil duchovní posloupnost, dovedl si najít podstatu, z něhož kázal. Vystupoval rázně a sebevědomě, nehrál si na služebníka humanity. Rozhovory udílel promyšleně, vědom si své pozice zakladatele a krále žánru. Přijal roli hlasatele špatných zpráv.“

Ve své tvorbě byl svým způsobem jasnozřivý, nepodlézávý, otevřený. Věnujme mu proto dnes vzpomínku a poděkujme mu za vše, co dělal pro národ, pro nás v exilu, pro ty doma. Pokud možno, přehrajme si některé jeho písničky.

Příteli a kamaráde, AHOJ!

Eda Vedral

Sametové jaro

Je jaro. Větry vanou od jihu do cely.
Sbohem - či na shledanou, obecné veselí?
Jsou stromy plné mízy - a někdo jiný sklízí
to, co jsme zaseli.
Ačkoli dozvonilo poslední zvonění
- přec v duši temno zbylo -
a v srdci vězení:
po vinných ani slechu - a jiným ku prospěchu
jsou naši ranění, jsou naši ranění.
Je jaro. Ledy plavou s narkózou do žíly
a s maskou sametovou jde ústup zdvořilý
a na mohyle něhy mráz uhrabává sněhy,
jež zimu přežily, jež zimu přežily.

Karel Kryl 1990

Vzpomínkovou mši svatou za Karla Kryla

budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 30. března 2014 v 10.30 hodin dopoledne

MLADÝM

Kříž nad postelemi aneb jeden dopis

Milý muži.

Stále jsem si říkala, že to není pravda, co mi pověděla kolegyně z kanceláře, že to nemůže být pravda. Šla jsem si do bytu té slečny zjistit, že to pravda není, když jsi mi zase řekl, že musíš na pár dní odjet. Ale když jsem přicházela k tomu domu, zrovna jsem vás uviděla: Jak jsi hbitě vyskočil z auta, z našeho auta, jak dvorně jsi jí pomáhal vystoupit z vozu, jak se k tobě cestou do domu důvěrně přitulila. To už pak bylo vše jasné: Je to pravda, máš jinou ženu. Stála jsem tam na ulici jako bez ducha, když se nahoře rozsvítlo světlo. Já doufala, pořád ještě doufala, že sejdeš dolů, že vyjdeš ven, že odjedeš. Ale tys nevyšel. Teprv dlouho potom, když v okně světlo zhaslo, ploužila jsem se domů a skládala cestou v mysli, jak napíšu žádost o rozvod.

Ani ti asi nikdy nepovím, jaká to bylo noc, než přišlo dnešní ráno a než jsem dožrála k rozhodnutí, které ti teď chci sdělit. Jeho viditelnou připomínkou mi bude změna, kterou jsem právě udělala v naší ložnici. Sundala jsem ten obrázek slunečnic, který visel nad našimi postelemi - čas slunečnic je u konce - a pověsila jsem tam starý kříž od maminky, co stál dosud zabalený za skříní. Ten teď visí nad našimi postelemi. Kristus s rukama rozpjatýma, jednou nad mou postelí a druhou nad tou prázdnou vedle. A jsem tu také já, tvá žena. Chci také čekat, jako ten Kristus čekal za skříní, až ho budem potřebovat. Chci ti dát čas, lhůtu, jestli pochopíš a vrátíš se. I sobě chci dát lhůtu. I já potřebuji mnohé pochopit, co jsem dělala špatně.

Chci se učit od toho, který teď visí s rozpjatýma rukama, s prázdnou náručí, nad naším lůžkem.

Tvá žena

Podle statistik se v dnešním „moderním“ světě rozvádí téměř každé druhé manželství. Většinu rozvodů narhují ženy. Dvě třetiny rozvodů se týkají mladých manželství – kolem tří let po svatbě. Dřív, než se mohli vůbec naučit manželskému soužití, manželské lásce, už jsou zase od sebe.

Když přijde manželská krize, je dobré, aby se jeden nebo druhý hned nesplašil. Zkušenost říká, že mnohé roztržky se zahojí, když je čas na hojení. Když manželé takovou krizi přečkají, pak je jejich vztah hezčí, než byl před tím.

Lepší je však krizím předcházet a do manželství vstupovat rozvážně. Církev ode dávna doporučuje, že známost muže a ženy má být dostatečně dlouhá, mají se brát lidé opravdu dospělí, charakterově zralí a ustálení, ne poloděti. Před manželstvím se mají snoubenci dobře seznámit a vyškolit v zásadách života ve dvou, které jsou jiné než u jednotlivce, jiné než platí v kolektivu.

Pán Ježíš přirozené manželství povýšil na svátost slovy: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě a ti dva budou jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ (Mat 19, 5-6)

Při udílení svátosti manželství si ženich a nevěsta vzájemně slibují: „... že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti.“

Úkolem nás všech je:

- Těm, kteří jsou před manželstvím, pomáhat, aby se co nejlépe na manželský život připravili.
- Těm, kteří žijí v manželství, pomáhat, aby si dokázali vytvořit pěkný domov.
- Těm, kteří v manželství ztroskotali, pomáhat, aby se v troskách zorientovali a znovu postavili na nohy.

*Ladislav Simajchl
Cestou do Emauz*

Turínské plátno

ve světle moderních výzkumů

Bezvousý Kristus na mozaice v bazilice San Lorenzo Maggiore v Miláně, pozdní 4. století

Nejstarší známá ikona Krista Spasitele, klášter sv. Kateřiny na hoře Sinaj, 6. století

Tvář z Turínského plátna (negativ)

Biskup Mons. František Radkovský je absolventem Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze, než začal studovat teologii a připravovat se na kněžství, pracoval v Československé akademii věd (Pedagogický ústav ČSAV – spolupracoval na modernizaci výuky matematiky). V roce 1993 ho Svatý otec Jan Pavel II. jmenoval biskupem nově založené Plzeňské diecéze. Turínským plátnem se zabývá již řadu desetiletí.

Otče Františku, o problematice Turínského plátna přednášíte na řadě míst Čech a Moravy. Jak jste se dostal k tomuto tématu?

Na začátku je potřeba říct, že Turínské plátno je multidisciplinární problém. Jde o předmět, jehož zkoumání zasahuje do mnoha vědních disciplín od historie přes umění, fyziku, biologii, botaniku, kriminologii, optiku, medicínu, dokonce numismatiku – a samozřejmě až k teologii. Vzhledem k mému vzdělání je mi velmi blízká fyzika, a proto mě přitahovalo zabývat se problematikou Turínského plátna z tohoto pohledu.

Už dříve jsem Turínské plátno znal, ale spíš z pohledu teologického: věděl jsem, že to je zřejmě plátno, ve kterém bylo při pohřbu zabaleno tělo Ježíše Krista. Měl jsem možnost pracovat s tehdy vydanou literaturou, bylo to shrnutí vědeckých výzkumů plátna americkou kosmickou agenturou NASA v časopise *National Geographic* z roku 1980. To bylo moje první bližší seznámení s Turínským plátnem. Začalo mě přitahovat stále víc po stránce vědecké.

Můžete nejdříve připomenout základní fakta o plátně?

Turínské plátno je pruh textilie dlouhý asi 437 cm a široký 111 centimetrů. To, co nás na první pohled upoutá nejvíc, jsou symetrické pruhy popálenin, které vznikly při požáru v roce 1532 v Chambéry. Když se podíváme blíž, uvidíme jednak krvavé stopy a jednak postavu muže zepředu i zezadu, který tam leží a má na sobě nesporné známky umučení. V roce 1898 byla pořízena černobílá fotografie plátna a ukázalo se, že negativ –

to, co fotoaparát zachytil na fotografické desce – je daleko věrnější obraz než to, co můžeme vidět na plátně při běžném pohledu. Takže to, co je na fotografické desce, je vlastně pozitiv a originál obrazu na plátně je tedy ve skutečnosti negativ. Když budeme fotografie prohlížet zblízka, můžeme tam vidět známky bičování, křížování – probodnutí rukou, nohou i boku a krve, která z boku vytekla, dále také stopy zranění trnovou korunou na hlavě – ale také nádhernou hlubokou tvář, která nám připomíná, a to ne náhodou, obrazy Krista tak, jak je známe.

Existuje tedy souvislost mezi podobou na plátně a zobrazováním Ježíše Krista?

Ano – a ta souvislost je velmi zajímavá. Když se toto plátno objevilo v 6. století v Edesse (dnešní Urfa v Turecku) a začalo se vystavovat, ovlivnilo celou ikonografii a zobrazování Krista. Do té doby byl Kristus zobrazován jako bezvousý mladý muž. To je vidět napří-

klad na mozaikách v Raveně. Od nálezu plátna v Edesse, tedy od 6. století, se začíná zobrazovat s vousem, s dlouhými vlasy, s oteklou tváří a vyšpuleným spodním rtem, právě tak, jak je to na Turínském plátně. Můžeme to pozorovat na mnoha ikonách, počínaje 6. stoletím až do hlubokého středověku.

Co víme o další historii plátna?

Plátno bylo pravděpodobně složeno tak, že z něj byl vidět jen obraz tváře. Relikvie v Edesse byla tedy známa spíš jako obraz Kristovy tváře (Mandylion) než jako pohřební plátno. O obrazu se tvrdilo, že nebyl udělán lidskou rukou. Po příchodu muslimů do Edessy se plátno dostává do nebezpečí. Bylo dopraveno do Cařihradu (dnešního Istanbulu) a slavně přivítáno. Od té doby bylo vystavováno v Cařihradu, což dosvědčují velmi často mnozí poutníci. A právě v době, kdy se objevilo v Edesse a potom v Cařihradu, se rozšířila jeho známost po celém křesťanském světě a ovlivnila ikonografické zobrazování Krista.

Souvisí s ním zřejmě i to, že ruská pravoslavná církev používá kříž se třetím, šikmým břevnem dole. Horní břevno jím symbolizuje tabulku s nápisem „Ježíš Nazaretský, král židovský“, který dal zhotovit Pilát. Dolní symbolizuje podnožku, která byla dávána ukřižovaným, aby se o ni mohli vzepřít a tím bylo jejich umírání a utrpení ještě delší. Protože je na Turínském plátně vidět jedna noha pokrčená, vyvozovali z toho, že byla podnožka dána šikmo. Tak je to dodnes na křížích ruské pravoslavné církve. To jsou velice zajímavé detaily.

Nedávno se objevila informace, že plátno bylo i v majetku templářů...

V roce 1204, během 4. křížové výpravy, byl Cařihrad křížáky dobyt a vyloupen. Bylo odneseno mnoho cenností, mezi nimi i toto plátno. Delší dobu se o něm nevědělo. Historička Barbara Fraeulová nyní narazila na dokument, v němž mladý Francouz Arnaut Sabbatier v roce 1287 líčí templářskou iniciaci. Rytíři jej odvedli na tajné místo. „Tam mi ukázali dlouhé plátno, na němž byla otištěna postava člověka. Řekli mi, abych se plátnu poklonil a třikrát políbil nohu této postavy,“ uvádí dokument.

Biskup Mons. František Radkovský vysvětluje historii Turínského plátna

Právě uctívání jakési „hlavy“ bylo jedním z hlavních bodů obžaloby proti templářskému řádu, který byl na počátku 14. století rozprášen. Rázie začaly v pátek 13. října 1307. Rytíři se nepostavili na odpor a bylo tak zatčeno na 5000 rytířů včetně velmistra. Procesy trvaly sedm let. Velmistř Jacques de Molay, preceptor Geoffroy de Charnay a dva další představení řádu ale v samém závěru odvolali veškerá přiznání a byli ještě týž den večer, 19. března 1314, upáleni v centru Paříže. Teprve nyní je jasné, že členové templářského řádu neuctívali žádnou modlu, ale relikvii připomínající Kristovo utrpení – dnešní Turínské plátno.

Kdy se plátno znovu objevuje?

Plátno se znovu objevuje ve Francii o čtyřicet let později v roce 1353 ve městě Lirey (diecéze Troyes). Od té doby jsou osudy plátna známy nepřetržitě až do dneška. Jeho vlastníkem byl tehdy významný generál Geoffroi de Charny. Jak jméno napovídá, je značně pravděpodobné, že byl příbuzným upáleného Geoffroye de Charnay, preceptora templářského řádu. Nechal stavět kostel, kde bylo plátno uloženo. Umírá v bitvě a vdova se rozhodla, pravděpodobně z finančních důvodů, v roce 1357 plátno

vystavit. Místní biskupové proti tomu protestovali, protože byli přesvědčeni, že plátno není pravé.

V roce 1453 bylo plátno přenecháno Ludvíku Savojskému, tedy savojské rodině, a té patřilo až donedávna. Ti je uložili nejprve v zámecké kapli v Chambéry, kde bylo v roce 1532 poškozeno požárem. V roce 1578 bylo plátno přeneseno do Turína, kde se uchovává dodnes.

Co přineslo vědecké zkoumání plátna?

Podrobné vědecké zkoumání začíná v 70. letech 20. století. Zapojila se do něj i NASA. Během posledních 40 let se udělalo mnoho odborných výzkumů a zjistilo se mnoho důležitých skutečností. Například, že se v plátně uchoval pyl rostlin, podle kterého se dá zjistit, kudy plátno putovalo. V plátně se našel pyl z rostlin, které rostou jen v oblasti Palestiny (halofilní rostliny z okolí Mrtvého moře), pyly rostlin z oblasti Urfy (dřívější Edessy), z okolí Istanbulu, jižní Francie a severní Itálie.

Na plátně jsou otištěny i rostliny, které kvetou na jaře v okolí Jeruzaléma – to je objev z poslední doby.

Bylo zjištěno, že krvavé skvrny na plátně jsou krevní skupina AB a že je to stejná skupina jako na roušce uchováva-

Max Frei sbírá vzorky pylových zrn z Turínského Plátna, 1978

Na Turínském plátně jsou obrysy květů chryzantémy jedlé, vyskytující se ve Svaté zemi

Obrysy rostlin pistácie na Turínském plátně identifikované Alanem a Marií Whangerovými

né v Oviedo ve Španělsku, která je tam nepřetržitě od 8. století a na které se rovněž vyskytují pyly rostlin, které dokládají, že i tato rouška se kdysi nacházela v Palestině. Je to zřejmě šátek – rouška, o které se zmiňuje Jan v evangeliu, že neležela v prázdném hrobě mezi plátny, ale zvlášť, svinutá na jiném místě (Jan 20,7).

Také byly objeveny nápisy, které se podařilo rozluštit. Jde o směsici latiny, hebrejštiny a řečtiny a vědci se přiklání k možnosti, že ty nápisy vytvořili úředníci, kteří pečtili Ježíšův hrob. Nejčitelnější je nápis „INNECE“, což je asi zkratka nebo část výrazu „IN NECEM IBIS“ (trest smrti).

Zajímavý je i nález zbytků octa na tváři, což odpovídá i tomu, že Ježíšovi dávali na houbě napít octa.

Ví se dnes, jak vznikl obraz na plátně?

Vědci zjistili, že tam není žádný pigment (barvivo), obraz tedy není namalovaný ani otisknutý. Jsou tam pouze lehce zahnědlá vlákna na povrchu jednotlivých nití, ze kterých je plátno utkáno. Zahnědnutí bylo vyvoláno oxidací a dehydratací vláken. Příčinu tohoto procesu však neznáme. Tam, kde je obraz intenzivnější, tam je těch zahnědlých vláken víc. Vědci NASA zjistili, že intenzita zhnědnutí roste s blízkostí

plátna k povrchu těla. Tam, kde se plátno přímo dotýkalo těla, je zhnědnutí intenzivnější a naopak. Vědci dokonce podle tohoto zákona dokázali vytvořit plastický model postavy, který je v Turíně vystaven. To v podstatě odpovídá zákonům záření. Intenzita záření je nepřímo úměrná čtverci vzdálenosti. To napovídá něco o původu toho obrazu.

Navíc je potřeba říct, že záření vycházející z těla muselo být kolmé na podložku, takže vytvořilo obraz věrně. Vědci zkoušeli pokus, kdy natřeli figuranta nějakou látkou, přiložili k němu plátno a obraz stabilizovali teplem. Nedostali ale podobný obraz jako na Turínském plátně, protože když plátno, do kterého zabalili model, rozvinuli do roviny, celý obraz se zdeformoval. (Navíc podobnost s Turínským plátnem u všech dosavadních pokusů končila v okamžiku, kdy se jejich výsledek srovnal s originálním plátnem pod mikroskopem: při žádném z pokusů se například nepodařilo dosáhnout zhnědnutí jen některých vláken – těch, která jsou na povrchu nití.)

Nejsme schopni vysvětlit, jaké záření zapříčinilo vpálení obrazu. Můžeme se domnívat, že to bylo při vzkříšení náhlým zablesknutím, kdy tělo zmizelo z našeho prostoru a času. Jak víme z evangelií, učedníci a ženy našli sice plátno, ale prázdné. Opravdu jde o multidisci-

plinární problém a zatím se potvrzuje to, že čím víc se věda vyvíjí, tím víc se o plátně dovídáme, ale definitivní odpověď se stále hledá.

Na plátně se podařilo identifikovat i mince...

Díky trojrozměrnému zkoumání plátna vědci objevili, že na očích jsou položeny mince. Na pravém oku jsou na minci písmena *U CAI*, identifikovatelná je i část obrazce. Podle numismatiků se jedná o mince, které dal razit Pilát Pontský v letech 29 až 30 po Kristu. Pilátovy peníze nesly nápis *TIBERIOU KAISAROS* (císaře Tiberia). Bylo však záhadou, proč je na místě *K* písmeno *C*, když jinak i obrazec na minci odpovídá archeologickým nálezům. A bylo velkým překvapením, když se později v numismatických sbírkách našlo několik mincí dokládajících jednu vadnou ražbu s písmenem *C* místo *K*. To je věc, která ve středověku nemohla být známá. (Případný padělatel ve středověku dokonce nemohl tušit, že po téměř tisíci letech budeme schopni obraz zvětšit tak, že se obrazec mince stane patrným, že budeme určovat druhy pylových zrn, dokážeme identifikovat lidskou krev a její krevní skupiny...) Jsou to nesmírně zajímavé detaily... To vše však ukazuje, že plátno nemůže být výrobek ze středověku.

Když v roce 1988 vědci určili stáří plátna pomocí izotopu uhlíku ^{14}C , konstatovali, že pochází ze středověku. Jak je to možné?

Princip určování stáří pomocí radio-karbonové metody spočívá v tom, že v atmosféře je vlivem kosmického záření stálý poměr mezi stabilními isotopy uhlíku ^{12}C (se šesti protony a šesti neutrony v jádře), resp. ^{13}C (se šesti protony a sedmi neutrony) a radioaktivním izotopem ^{14}C (se šesti protony a osmi neutrony). V živých rostlinách, které fotosyntézou přijímají všechny uhlík z atmosféry, je množství uhlíku ^{12}C , ^{13}C a radioaktivního uhlíku ^{14}C stejné jako v atmosféře. Vlivem potravinového řetězce platí totéž i o zvířatech a lidech (lidé a zvířata přijímají uhlík v potravě). Ve chvíli, kdy se strom skácí, len se vytrhne, zvíře se zabije, člověk zemře, už se nedodává další radioaktivní uhlík ^{14}C a ten, který v rostlině nebo živočichovi je, se naopak pomalu rozpadá a přeměňuje na dusík, takže celkové množství uhlíku se zmenšuje. Víme, že radioaktivní uhlík ^{14}C má poločas rozpadu asi 5730 let, takže po této době je ho v daném materiálu již jen polovina z původního

Obraz na Turínském plátně v sobě skrývá i třetí rozměr

množství (pokud ovšem nepřijímá další „čerstvý“ uhlík ze svého okolí – zde je už první problém týkající se Turínského plátna: plátno bylo nasvěcováno celá staletí voskovými svícemi, bylo vystaveno požáru, absorbovalo saze). Díky tomu, že známe poločas rozpadu, jsme schopni odhadnout stáří organických materiálů, respektive dobu, kdy přestaly žít – tj. přijímat uhlík.

K zjišťování množství uhlíku se začala využívat spektrální analýza, která je poměrně nenáročná na spotřebu zkoumaného materiálu, a proto bylo možné přistoupit i ke zkoumání Turínského plátna. Zkouška byla bezesporu provedena odborně, problém však nastal metodologický. Chceme-li zjistit stáří materiálu, který je poměrně velký a rozsáhlý a prošel tak pohnutou historií, nestačí si vzít kousíček z jednoho místa, ale bylo potřeba udělat náhodný výběr z celé plochy. Nemyslím tím stříhat díry do plátna, ale odebírat vlákna...

A k čemu tedy při odběru vzorků došlo?

V roce 2004 zveřejnil Raymond Rogers výsledky chemického výzkumu vzorků Turínského plátna, které byly v roce 1988 odebrány pro radiouhlíkové datování. Všechny údaje ukazují na skutečnost, že vzorky byly odebrány z pozdější záplaty, kterou bylo plátno na okraji vyspraveno – byla přitkána k původnímu materiálu. V místech odběru vzorku je přítomen vanilin, látka vznikající rozpadem ligninu, která po čase z látky mizí (mizí asi po 1300 letech, je to také jeden z dalších způsobů přibližného datování Turínského plátna, který není závislý na radiokarbonové metodě). V samotném plátně už stopy vanilinu nebyly nalezeny, musí být tedy mnohem starší než zkoumaný vzorek. Vzorek navíc obsahuje mořená barviva, která se používala až od 16. století. Test ultrafialové fluorescence též odhalil rozdíl mezi plátnem a záplatou. Vzorky mají také odlišnou, vyšší plošnou hmotnost než většina plátna...

Co dalšího přinesla poslední desetiletí?

V roce 2002 byl proveden zásah, který měl zabránit tomu, aby se plátno úplně zničilo. Po požáru v roce 1532 nechaly totiž řeholnice při opravě na vypálených

Podoba ukřižovaného podle Turínského plátna

dírách prach a popel a jen je přešly záplatami a plátno vyztužily tzv. Holandskou podložkou. Odborníci tvrdili, že když tam popel zůstane, zanechá časem celé plátno a obraz, který je velmi slabý, se nenávratně ztratí. Proto byla odstraněna podložka a nahrazena novou, byly odstraněny záplaty a odsáty všechny zbytky spálené látky. Při této příležitosti byl zdokumentován i rub plátna. Nese stopy krve, ale obraz na rubu viditelný není.

Plátno málem shořelo i v nedávné době při požáru v noci z 11. na 12. dubna 1997. Aby plátno zachránili, museli hasiči rozbít neprůstřelnou skleněnou skříň, ve které bylo uchováváno. S nasazením vlastního života se jim ho podařilo zachránit v posledním okamžiku.

Dnes se plátno uchovává v jedné z kaplí Turínského dómu rozložené na celou délku ve zvláštní skříni. Do vitríny vhánějí argon, aby plátno nezničily bakterie.

Jak reagují lidé na vašich přednáškách?

Předkládám čistě fakta, jak je za dobu zkoumání shromáždila věda. Nechávám na lidech, aby si udělali svůj závěr. Nikoho nenutím, že musí věřit, že ten obraz vznikl zmrtvýchvstáním. To zůstává stále otevřené. Je to hypotéza... Pravděpodobnost ale stále roste, a tak je tomu nakonec u každého vědeckého důkazu.

Rozhovor s Mons. Františkem Radkovským připravil P. Pavel Zahradníček OMI

Muž z plátna

Na Turínském plátně je zarážející především jeho shoda s evangelií – a to do detailu. Když na plátně vidíme, jak hrozné to muselo být utrpení, dává nám to nově a hlouběji pochopit celou hrůzu ukřižování. Můžeme nad tím meditovat.

Bičování

Tělo nese stopy bičování, a to velice krutého bičování, které ukazuje, že bičovali dva lidé ze dvou stran – ano i takové detaily lze při podrobném studiu plátna zjistit. Důtky vypadaly tak, že na dřevěném držáku byly připevněny kožené řemínky a na jejich koncích byla připevněna olověná závažíčka v podobě malých činek, které zraňovaly kůži i maso. Víme, že Pilát nechal Krista zbičovat, protože ho chtěl zachránit a myslel si, že s ním budou mít soucit.

Korunování trním

Korunování trním je ještě víc neobvyklé, protože odsouzencům trnovou korunu vůbec nedávali, nebyl důvod. Tu dali Kristu, protože se prohlašoval za Krále a chtěli ho tak zesměšnit. Pilát napsal „Ježíš Nazaretský, král židovský“ – i to je další skutečnost, která se uvádí v evangeliích a nenajde se nikde jinde u dalších ukřižovaných. Trnová koruna nebyla jako věneček, ale spíš jako klobouk. Také tím se liší postava na Turínském plátně od středověkých obrazů...

Hřeby

Způsob ukřižování – hřeby byly přibity na zápěstí, ne uprostřed dlaní, jak se to často zobrazuje (už tím se liší obraz na Turínském plátně od středověkých obrazů ukřižovaného Krista). Přibít odsouzence uprostřed dlaní nebylo možné, protože by tělo svou vahou dlaně roztrhlo. V zápěstí je pohromadě několik šlach a kůstek, ve kterých hřeb pevně držel. Při přibití byl navíc zasažen nerv, který byl poškozen, což způsobilo zkroucení palců, takže nejsou na plátně vidět (to je další zarážející anatomický detail, který by středověkého falzifikátora nikdy nemohl napadnout). Nohy byly probity jedním hřebem – jedna byla dána přes druhou, proto je jedna noha

pokrčená. Kristus zřejmě neměl podnožku, mimo jiné důvody i právě proto tak brzy zemřel, jinak by umíral déle.

Nesení kříže a pády

Je možno vidět, že muž nesl příčné břevno na ramenou, protože na zádech jsou v určitých místech stopy po bičování rozmazané a rozedrány právě tímto břevnem. Především na jednom z kolen je vidět stopy mnoha pádů.

Krev stékající pod různými úhly

Stopy stékající krve mají různé úhly. Celá smrt na kříži byla vlastně zápasem mezi dušením a bolestí. Když visel na přibitých rukou, krev mu stékala od zápěstí k loktům, hrudní svaly byly vahou těla napjaté, nemohl dýchat. A proto se musel na chvíli vzepřít na nohou – postavit se na ně a nadechnout se. V tu chvíli se změnil úhel rukou, a také stékající krev změnila úhel – začala skapávat. Pokus o stání na nohou probitých hřebem však působil obrovskou bolest, a tak znovu klesá a visí na rukou a krev mu opět stéká od zápěstí k loktům. Protože neměl na kříži podnožku pro nohy, nemohl na nich stát a jeho zápas končí zadušením.

Bez známek rozkladu

Ještě je potřeba upozornit na to, že na plátně nejsou žádné známky rozkladu – to znamená, že tělo zemřelého nemohlo být v plátně dlouho. To samo o sobě otevírá dveře k faktu zmrtvýchvstání.

* * *

Je ovšem potřeba také říct, že k tomu, aby člověk věřil v Krista a v jeho zmrtvýchvstání, není nutné znát Turínské plátno a být přesvědčen o jeho pravosti. Ale množství důkazů shromážděných v souvislosti s výzkumem tohoto plátna, všechny ty zjištěné skutečnosti jsou tak zajímavé, že mě to stále táhne k tomu, abych se plátnem zabýval. A další, co mě k Turínskému plátnu přitahuje, je ta tvář na něm – je na ní něco tak hlubokého a působivého, že neznám krásnější obraz v celé historii umění.

Mons. František Radkovský

Obraz přední části těla na Turínském plátně

Pokusy o napodobení

V roce 2009 proběhla médii stručná zpráva, že italský vědec Luigi Garlaschelli, podporovaný Italskou asociací ateistů a agnostiků, napodobil způsob, jakým vzniklo Turínského plátno.

Dle tiskové agentury Reuters prezentoval Luigi Garlaschelli své pokusy na konferenci o paranormálních jevech, konané v Itálii. Tvrdil: „Ukázali jsme, že je možné vyrobit něco, co má tytéž charakteristiky jako Plátno.“ Garlaschelli vzal dobrovolníka, potřel ho slabým roztokem kyseliny s okrovým pigmentem. Zabalil ho do plátna. Plátno pak sňal, zahřál a nakonec barevný pigment vypral. Výsledkem je něco, co údajně dost připomíná Turínského plátno.

Nestačí „vypadat jako“...

Russ Breault, který se již řadu let věnuje problematice Turínského plátna, říká: „Můžeme vyrobit umělý diamant, který vypadá jako pravý, ale stále to není pravý diamant.“ A dodává: „Nebudeme vědět, čeho dosáhli, dokud neposkytnou vzorky, které by bylo možno prozkoumat pod mikroskopem.“ Aby podobnost nebyla jen zdánlivá, bylo by totiž třeba ověřit že:

✓ obraz skutečně neobsahuje žádný barevný pigment (tak jako ho dle opakovaných zkoumání neobsahuje Turínského plátno)

✓ zahnědlá jsou jen mikrovlákná na povrchu nití

✓ obraz je skutečným negativem a tak jako na Turínském plátně nese v sobě prostorovou informaci (tedy, že zobrazuje i části, které nepřišly do přímého styku s plátnem – byly od něj vzdáleny až 4 cm).

Na Turínském plátně jsou dva obrazy!

Ale to nejpodstatnější je, že na Turínském plátně jsou ve skutečnosti dvě sady obrazů: obraz těla a obraz krve – jak zdůrazňuje Russ Breault. A podstatné je, že na Turínském plátně není pod místy pokrytými krví žádný obraz. Tedy pořadí bylo takové: nejdřív krev, pak obraz. Navíc nejde o „namalovanou“ krev. Nezabili jednoduše kůzle a nemálovali jeho krev na plátno (studie dokládající, že jde o krev některého z primátů, a dokonce krev lidskou – viz shroud.com/pdfs/kearsel.pdf). Chemie krve je velmi specifická. Na plátně je krev ze skutečných ran. Nenacházíme na něm totiž celou krev, ale exudáty krevní sraženiny. Je na něm velmi málo červených krvinek, ty zůstaly ve sraženině na povrchu těla. Nacházíme zde složky krve jako je bilirubin, hem, sérum, ale ne celou krev. Je možné rozlišit krev, která vytekla z těla před smrtí a po smrti. Na obrazu vytvořeném krví je patrný i vliv gravitace – část krve vytékala ještě v době, kdy tělo viselo vzpřímené na kříži...

Již ale sama skutečnost, že při pokusech napodobujících vznik plátna (Garlaschelliho experiment je jen jeden z mnoha) byla krev nanášena až po vytvoření obrazu, je dopředu diskvalifikuje. U Turínského plátna to bylo přesně opačně!

*Připravil
P. Pavel Zahradníček OMI*

Doporučené zdroje k celé sérii:

www.dim.unipd.it/fanti/Mostra%20Sindone.pdf

www.shrouduniversity.com

it.wikipedia.org/wiki/Sindone_di_Torino
<http://www.shroud.com/pdfs/doclist.pdf>

*Podle časopisu
Milujte se 25/2013*

Obraz zadní části těla na Turínském plátně

The Importance of Confirmation

In this ... catechesis on the sacraments, we pause to reflect on confirmation or "chrismation," which must be understood in continuity with baptism, to which it is inseparably linked.

These two sacraments, together with the Eucharist, form a single saving event - called "Christian initiation" - in which we are inserted into Jesus Christ, who died and rose, and become new creatures and members of the Church.

This is why these three sacraments were originally celebrated on one occasion, at the end of the catechumenal journey, normally at the Easter Vigil. The path of formation and gradual insertion into the Christian community, which could last even up to a few years, was thus sealed.

One travelled step by step to reach baptism, then confirmation and the Eucharist.

We commonly speak of the sacrament of "chrismation," a word that signifies "anointing." And, in effect, through the oil called "sacred chrism" we are conformed, in the power of the Spirit, to Jesus Christ, who is the only true "anointed one," the "Messiah," the Holy One of God.

The word "confirmation" then reminds us that this sacrament brings an increase and deepening of baptismal grace. It unites us more firmly to Christ, it renders our bond with the Church more perfect, and it gives us a special strength of the Holy Spirit to spread and defend the faith, ... to confess the name of Christ boldly, and never to be ashamed of his

cross (see *Catechism of the Catholic Church*, 1303).

For this reason, it is important to take care that our children, our young people, receive this sacrament. We all take care that they are baptized and this is good, but perhaps we do not take so much care to ensure that they are confirmed.

Thus they remain at a midpoint in their journey and do not receive the Holy Spirit, who is so important in the Christian life since he gives us the strength to go on.

Let us think a little, each one of us: do we truly care whether our children, our young people, receive confirmation? This is important, it is important!

And if you have children or adolescents at home who have not yet received it and are at the age to do so, do everything possible to ensure that they complete their Christian initiation and receive the power of the Holy Spirit. It is important!

Naturally it is important to prepare those being confirmed well, leading them towards a personal commitment to faith in Christ and reawakening in them a sense of belonging to the Church.

Confirmation, like every sacrament, is not the work of men but of God, who cares for our lives in such a manner as to mould us in the image of His son, to make us capable of loving like Him.

He does it by infusing in us his Holy Spirit, whose action pervades the whole person and his entire life, as reflected in the seven gifts that tradition, in light of

the sacred Scripture, has always highlighted.

These seven gifts - I do not want to ask you if you remember the seven gifts. Perhaps you will all know them.... But I will say them on your behalf.

What are these gifts? Wisdom, understanding, counsel, fortitude, knowledge, piety and fear of the Lord.

And these gifts have been given to us precisely with the Holy Spirit in the sacrament of confirmation....

When we welcome the Holy Spirit into our hearts and allow him to act, Christ makes himself present in us and takes shape in our lives.

Through us, it will be he - Christ himself - who prays, forgives, gives hope and consolation, serves the brethren, draws close to the needy and to the least, creates community and sows peace.

Think how important this is: by means of the Holy Spirit, Christ himself comes to do all this among us and for us. That is why it is important that children and young people receive the sacrament of confirmation.

Dear brothers and sisters, let us remember that we have received confirmation! All of us!

Let us remember it, first in order to thank the Lord for this gift, and then to ask him to help us to live as true Christians, to walk always with joy in the Holy Spirit who has been given to us.

Pope Francis

*From the General Audience
St. Peter's Square, Jan. 29, 2014*

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

West Bohemia

For times immemorial the rolling hills of West Bohemia served as a sort of natural buffer zone between the territory inhabited by the Slavic tribes and the lands occupied by the German-speaking people. The border regions were heavily colonized by neighboring Germans from the twelfth century onward. At first they were welcomed by the Czech Přemyslid rulers because they provided needed skilled craftsmen and miners for Bohemian economy, but when these newcomers began to enrich themselves while maintaining their separate ethnic identity, political complications inevitably followed. Every significant event in Bohemian history found the population split along ethnic lines, until finally in 1938, belligerent acts of the Sudeten German Party (NSDAP), under the leadership of Konrad Henlein, provided an incentive for a violent break with the past. Since the vast majority of the Sudeten Germans were considered collaborators with the Nazi Germany during World War II, the post-war Czechoslovak government dealt harshly with the German-speaking population of the region. They were repatriated to Germany and their properties were confiscated by the liberated Czechoslovak government. For North and West Bohemia, the forced removal of German-speaking inhabitants left vast areas of the countryside and number of large towns empty of people. In the years after the war, Czechs and Slovaks, especially members of the Communist Party, were encouraged to resettle the depopulated communities.

This border region of Bohemia attracts visitors for its natural beauty, its spa resorts, and, not least, its excellent beer. Fortresses on the frontiers of former Přemyslid state are reminders of its distant past.

Some of the most interesting historic sites of West Bohemia (západní Čechy) include the structures that were built to defend the Kingdom of Bohemia. They

include the castles of Přimda, Velhartice and Švihov, as well as a number of smaller fortresses scattered along the foothills of the Šumava Mountains.

Several magnificent monasteries including Kladrby, Plasy and Teplá are truly outstanding sights. Founded in the Middle-Ages, these Gothic centers of monastic life were remodeled during the Baroque era, and now provide excellent examples of the art that was intended to serve the paragons of Counter-Reformation.

The famous spa resort of Karlovy Vary (Karlsbad), Mariánské Lázně (Mariensbad), and Františkovy Lázně (Franzensbad) played a significant role in European history. Their visitors were the rich and influential people from the worlds of politics and culture, including Goethe, Gogol, Chopin, Wagner, Russian Emperor Peter the Great, British King Edward VII, and Austrian Emperor Franz Josef I.

Yet, the attractions of West Bohemia are not limited to historic relics. Its capital, Plzeň (Pilsen), is a flourishing industrial center, the home of Pilsner lager beer. In fact, Plzeň has two main industries that contribute to its vibrant atmosphere. Pilsen is mainly associated with the production of Pilsner Urquell (Plzeňský Prazdroj) in the brewery founded here in 1842. Pilsner is prized for its outstanding quality, golden color and transparency, as well as great flavor enhanced by the use of hops, twining plant grown for its cone-like female flowers used in the brewing process. Another important ingredient that adds to the inimitable taste of the original Pilsen lager is the quality of local water which seeps through the underground crags of limestone.

The beer-making tradition in Plzeň goes back to the times of Václav II, who granted 260 of the town's citizens a license to produce this golden brew. Its quality at that time was rather poor, however, until the Plzeň Brewery was established on the banks of the Radbuza River in 1842 after a dozen or so independent breweries were amalgamated.

The Pilsen Brewery was erected on sandy soil which made it easy to build tunnels and cellars. Word of the new beer Pilsner Urquell (Plzeňský Staropramen) quickly spread throughout Europe and it was widely imitated. "Pisner" soon became the generic name for beer produced by similar methods, namely the bottom fermenting process. In the past, the beer was matured at low temperatures in oak and beech barrels, sealed inside with resin. The wooden casks containing beer are stored for 3 months in the maze of long tunnels that were manually dug under the brewery. Some of these tunnels and cellars are 6 miles long and are open to the public. Here, visitors can see how beer is produced and stored using traditional methods.

The city of Pilsen was built on beer and bombs. In 1850, it was a small town of 14,000, of whom 10,000 were German. Then in 1859, the ironworks was founded, and quickly acquired by the Czech industrialist Emil Škoda. Under his control, it drew an ever-increasing Czech population from the countryside. Within 30 years, the overall population had increased while the number of Germans had decreased. Although initially simply an engineering plant, the Austrian government transformed it into huge armaments factory during World War I, second only to Krupps in Germany, which inevitably attracted the attention of Allied bombers during World War II.

So far, we have focused on the history of West Bohemia and the industrial development of the city of Pilsen. There are, to be sure, many aesthetically appealing features of West Bohemia, which we shall explore quite soon.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Pilsner Urquell Brewery
with the bottle
of world famous beverage

